

Bilingual Love Poetry from Hippocrene

Treasury of African Love Poems & Proverbs

Treasury of Arabic Love Poems, Quotations & Proverbs

Treasury of Czech Love Poems, Quotations & Proverbs

Treasury of Finnish Love Poems, Quotations & Proverbs

*Treasury of French Love Poems, Quotations & Proverbs**

*Treasury of German Love Poems, Quotations & Proverbs**

*Treasury of Hungarian Love Poems, Quotations & Proverbs**

*Treasury of Italian Love Poems, Quotations & Proverbs**

*Treasury of Jewish Love Poems, Quotations & Proverbs**

*Treasury of Polish Love Poems, Quotations & Proverbs**

Treasury of Roman Love Poems, Quotations & Proverbs

*Treasury of Russian Love Poems, Quotations & Proverbs**

*Treasury of Spanish Love Poems Quotations & Proverbs**

*Treasury of Ukrainian Love Poems, Quotations & Proverbs**

* Also available as an Audio Book

HIPPOCRENE BOOKS, INC.
171 Madison Avenue
New York, NY 10016

Treasury of
Ukrainian Love

Poems, Quotations & Proverbs
In Ukrainian and English

Hélène Turkewicz-Sanko
Editor and Translator

HIPPOCRENE BOOKS
New York

*In memory of my parents,
Paul Turkewicz and Sophia Procyk-Turkewicz.
To my children, Victoria, Slavko-Paul and Nadia,
and my grandchildren, Jenna and Lauren Sanko-Perucco.
To my husband, Slavko, always.*

COVER ILLUSTRATION: "UKRAINIAN WEDDING COSTUMES. BRIDE AND GROOM, HUTZUL REGION," by Slava Gerulak, courtesy of the Ukrainian National Women's League of America, Inc.

MY SPECIAL THANKS to Professor Vasyl' Iwanchuk from Cleveland Saint Vladimir Orthodox Church Community Ethnic School and its Millennium Library, to Areta Nadozima from the Cleveland Public Library Foreign Literature Department, to Andrew Fedynsky, Director of the Cleveland Ukrainian Museum-Archives, to Oksana Radysh and Halyna Efreinov, librarians of the New York Ukrainian Free University Foundation, Inc., to the librarians of the New York Public Library, to Anna Maksymowych and the Librarian Sisters of Saint Basil the Great of Manor Junior College in Jenkintown, Pa.; to my colleagues, Dr. Gerald Sabo, S.J. and Dr. Martha Pereszlenyi-Pinter from John Carroll University; and to Julie Sushytska, from Lviv, Ukraine, enrolled in the International Student Program at John Carroll University.

How to Transliterate from Ukrainian to English, adopted by Ukraine's Legal Terminology Commission at the initiative of the Ukrainian Language Institute of the National Academy of Sciences of Ukraine on April 19, 1996. *The Ukrainian Weekly*, 42:8 (11/20/96).

Translations of some poems are from the following sources: 10, 14, 15, 17, 20, 22 and 26 from *The Ukrainian Poets* (1963), C.H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell, tr., reprinted by permission of the University of Toronto Press Inc.; 41, 42 and 45 from *Four Ukrainian Poets* (S.N. Luckyi, ed., Quixote: 1969), D.S. Struk and Martha Bohachevsky-Chomiak, tr.: 19 from *Selected Poetry by Taras Shevchenko* (Kyiv: Dnipro, 1977), John Weir, tr.; 35, Gladys Evans, tr., and 39, Walter May, tr., from the *Anthology of Ukrainian Soviet Poetry* (Kyiv: Dnipro, 1982); 43, Jaropolk Lassowsky, tr., from *Vasyl' Stus* (The Ukrainian Free University and The Larysa and Ulana Celewych-Steciuk Memorial Foundation, 1987); 44, Bohdan Yasen, tr., from *The Invincible Spirit, Art and Poetry of Ukrainian Women Political Prisoners in the U.R.S.S.* (Smoloskyp, 1977).

Copyright© 1997 Hippocrene Books, Inc.
All rights reserved.

For information, address: Hippocrene Books, Inc., 171 Madison Ave., New York, NY 10016.
Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Treasury of Ukrainian love : poems, quotations & proverbs / edited and partially translated by
Hélène Turkewicz-Sanko.

p. cm.

Parallel English and Ukrainian text.

Includes index.

ISBN 0-7818-0517-1

1. Ukrainian literature. 2. Ukrainian literature--Translations into English. 3. Love--Literary collections. I. Turkewicz-Sanko, Hélène.

PG3986.E1T74 1997

891.790803543--dc21

97-4349

CIP

Printed in the United States of America.

TABLE OF CONTENTS

1. Author Unknown The Lament of Jaroslavna	10-11
2. Folksong Why Didn't You Come?	12-13
3. Marusia Churai (1625-1652) Dear Green Periwinkle	14-15
4. Lina Kostenko (1930-) Marusia Churai	14-15
5. Author Unknown (End of XIIth Century) O Voluptuous Venus	16-17
6. Folksong O, in the Sour Cherry Tree Orchard	18-19
7. Author Unknown (First Half of XVIIIth Century) Misery in This World	20-21
8. Yosyp (XVIIIth Century) Under the Sour Cherry Tree, Under the Sweet Cherry Tree	22-23
9. Semen Klymovs'kyi (? -1730) The Cossack Was Heading for the River	24-25
10. Ivan Kotliarevs'kyi (1769-1838) Sunlight Is Failing	26-27
11. Ivan Kotliarevs'kyi (1769-1838) The Winds Are Blowing, Stormy Winds Are Raging	28-29
12. Folksong Black Eyebrows, Ebony Eyes	30-31
13. Folksong O My Young Maiden, the Grove Is Full of Hubbub	32-33
14. Levko Borovykovs'kyi (1808-1889) The Cossack and the Maiden (Parting)	34-35
15. Viktor Zabyla (1808-1869) To the Nightingale	36-37
16. Folksong On This Side a Mountain	38-39
17. Markiian Shashkevych (1811-1843) To a Primrose	40-41

18. Taras Shevchenko (1814-1861) Meditation: Forceful Wind...	42-43
19. Taras Shevchenko (1814-1861) The Church Warden	44-45
20. Taras Shevchenko (1814-1861) The Poplar	46-55
21. Yakiv Holovats'kyi (1814-1888) Two Little Crowns	56-57
22. Mykhailo Staryts'kyi (1840-1904) Tears	58-59
23. Ivan Franko (1856-1916) Here Is the Little Footpath	60-61
24. Ivan Franko (1856-1916) Heart of a Woman	62-63
25. Ivan Franko (1856-1916) Yes, You Are My True Love	64-65
26. Boris Hrinchenko (1863-1910) She Sings	66-67
27. Lesia Ukrainka (1871-1913) Mavka's Quest	68-69
28. Lesia Ukrainka (1871-1913) Mavka's Bequest	70-71
29. Folksong Silently, Silently the River Flows...	72-73
30. Vasyl' Pachovs'kyi (1878-1942) The Silvery Princess	74-75
31. Oleksandr Oles' (1878-1944) The Wave	76-81
32. Oleksandr Oles' (188-1944) You Didn't Come...	82-83
33. Pavlo Tychyna (1891-1967) How Could I Live...	84-85
34. Pavlo Tychyna (1891-197) You Know How the Linden Tree Whispers...	86-87
35. Maksym Ryl's'kyi (1895-1964) Late Nightingales	88-89

36. Vasyl' Grendzha-Dons'kyi (1897-1974) The Fragrant Acacias Were in Bloom	90-91
37. Volodymyr Sosiura (1898-1965) To Maria	92-93
38. Mykhailo Drai-Khmara (1889-deported 1938?) Scheherazade	94-95
39. Ivan Honcharenko (1908-) That Was Not Your Daughter Who Stood There	96-97
40. Mykola Horbal' (1941-) My Lemko Woman	98-99
41. Lina Kostenko (1930-) White Symphony	100-101
42. Vitalii Korotych (1936-) Love Her!	102-103
43. Vasyl' Stus (1938-1985) What Love!	104-105
44. Iryna Stasiv-Kalynets' (1940-) The Ballad of the Guelder-Rose Twig	107-108
45. Ivan Drach (1936-) A Girl's Fingers	109-110
46. Roman Kudlyk (1941-) Why Do I Love You?	111-112
Maxims and Quotations	
Zosyn Donchuk Amour...Love	114-115
Oleksandr Bryhynets' First Love	114-115
Bohdan Ihor Antonych The Periwinkle's Honesty	114-115
Vasyl' Iwanchuk Maxims	114-115
Vasyl' Korciuk Darling...	114-115
Ukrainian Folklore: Legend from the Lower Dnipro River Region	116-117
Ol'ha Kobylians'ka Girls Before Ivan Kupala's Feast	
Looking for the Bloom of Ferns on Ivan Kupala's Night	118-119
Vira Vovk Wishing...	118-119
Proverbs and Sayings	120-127
Index of authors	128

How to transliterate from Ukrainian to English

Letter		Explanation	Example
А	A	—	Алушта — Alushita
Б	B	—	Борщарівка — Borschahivka
В	V	—	Вишгород — Vyshhorod
Г	H gh	H in most cases. gh in cases of "gr"	Гадяч — Hadiach Згорани — Zghorany
Ґ	G	—	Ґалаган — Galagan
Д	D	—	Дон — Don
Е	E	—	Рівне — Rivne
Є	Ye ie	Ye at the beginning of a word ie in other positions	Єнакієве — Yenakieve Наєнко — Naienko
Ж	Zh	—	Житомир — Zhytomyr
З	Z	—	Закарпаття — Zakarpattia
И	Y	—	Медвин — Medvyn
І	I	—	Іршава — Irshava
І	Yi i	Yi at the beginning of a word i in other positions	Іжакевич — Yizhakevych Кадіївка — Kadivka
Й	Y	Y at the beginning of a word i in other positions	Йосипівка — Yosypivka Стрий — Stryl
К	K	—	Київ — Kyiv
Л	L	—	Лебедин — Lebedyn
М	M	—	Миколаїв — Mykolaiv
Н	N	—	Ніжин — Nizhyn
О	O	—	Одеса — Odesa
П	P	—	Полтава — Poltava
Р	R	—	Ромни — Romny
С	S	—	Суми — Sumy
Т	T	—	Тетерів — Teteriv
У	U	—	Ужгород — Uzhhorod
Ф	F	—	Фастів — Fastiv
Х	Kh	—	Харків — Kharkiv
Ц	Ts	—	Біла Церква — Bila Tserkva
Ч	Ch	—	Чернівці — Chernivtsi
Ш	Sh	—	Шостка — Shostka
Щ	Sch	—	Гоша — Hoscha
Ю	Yu iu	Yu at the beginning of a word iu in other positions	Юрій — Yuri Крюківка — Krukivka
Я	Ya ia	Ya at the beginning of a word ia in other positions	Яготин — Yahotyn Ічня — Ichnia
Ь		see examples	Русь — Rus'

Treasury of Ukrainian Love

1. Плач Ярославни

Ген із мурів понад луки
Ярославни голос чути:

"Ой, вітре, мій ти вітриле!
Чому, господине милий,
Ти так сильно з півдня вієш?
Чому мечеш хінські стріли
На своїх легеньких крильцях
І на воів наших сієш?
Мало тобі хмар-просторів,
Чи кораблів в синім морі?
Чому ж прикрість мені вдієв?"

Ген із мурів понад луки
Ярославни голос чути:

"О Дніпре! Славуто славний!
Крізь пороги шлях проклав ти -
Через землю поганина.
Ти ж не раз гойдав на хвилі
Святослава човни смілі
На Коб'яка, половчина.
Принеси, о господине,
Мого лада, хай прилине,
Щоб не слала сліз на море."-

Ярослава так ридас у Путивлі ...
Примовляє, стоячи на заборолі:

"Світлеє і трисвітлеє
Сонечко наше краснеє
Чому кидаєш ти нині
Промені свої пекучі?
В спразі, у степу жагучім,
Моє ладо-воїн гине!"

Автор невідомий (XII-го ст.)

1. The Lament of Yaroslavna

Yaroslavna weeps
On the ramparts of Putivl, lamenting:

"O Wind! O my dear wind,
Why dost thou, Sire,
So adversely blow from the South?
Why dost you carry hostile arrows
On thy steady wings
At the warriors of my beloved?
Art thou not content enough to chase the clouds,
And rock the vessels on the blue sea?
Why do you destine sorrow to me?"

From the ramparts above the meadows
Yaroslavna's voice is heard:

"O Dnipro, Slavuta's son,
Thou hast cut your way through high rocks -
Through the heart of Polovtsian land.
Upon thee, thou hast borne many times
The fearless barks of Sviatoslav
Down the Kobiak's encampment.
Bring back, O Lord,
My dearest prince, let him come
So that I won't have to send him my tears down to the sea."

Yaroslavna weeps in Putivl, in such distress
Standing on the ramparts, lamenting:

"O bright, thrice bright,
Our dearest splendid Sun,
Why do thou cast today
Your scorching rays?
On the waterless lands, on the burning steppe
Where the warriors of my beloved are dying?"

Author unknown (XIIth Century)

Translated by H el ene Turkewicz-Sanko

2. Чом ти не прийшов ?

Чом ти не прийшов,
Як місяць зійшов?
Я тебе чекала.
Чи коня не мав?
Чи стежки не знав?
Мати не пускала?

І коня я мав,
І стежку я знав
І мати пускала.
Найменша сестра,
Бодай не зросла,
Сідельце сховала.

А старша сестра
Сідельце знайшла
Коня осідлала.
"Поїдь, братику,
До дівчиноньки,
Що тебе чекала."

"Тече річенька
Невеличенька,
Схочу - перескочу.
Віддайте мене,
Моя матінко,
За кого я хочу."

Фольклорна пісня

2. Why Didn't You Come?

Why didn't you come,
When the moon was high?
I was waiting for you.
Did not you have a horse?
Did not you know the way?
Was your Mother against it?

I did have a horse.
I did know the way
And Mother let me go.
My youngest sister,
May she never grow up,
Had hidden my saddle.

But my oldest sister
Found the saddle
And saddled the horse
-"Go, my dear brother,
To your beloved
Who is waiting for you."

"A little river flows
A very small river,
I will jump over it.
Marry me away,
My dearest Mother,
To the one I love."

Folksong

Translated by H el ene Turkewicz-Sanko

3. Зелененький Барвіночку

Зелененький Барвіночку
Стелися низенько,
А ти, милий, чорнобривий
Присунься близенько.

Ти мій милий, не сердись
Та над вечір повернись,
Ти мене не обходи
Та сміліше підійди.

Зелененький Барвіночку
Стелися ще нижче,
А ти, милий, чорнобривий,
Присунься ще ближче!

Маруся Чурай (1625-1653)

4. Маруся Чурай

Ця дівчина не просто так, Маруся.
Це - голос наш. Це - пісня. Це - душа.
Коли в похід виходила батава, -
її піснями плакала Полтава.
Що нам було потрібно на війні?
Шаблі, знамена і її пісні.

Ліна Костенко (1930-)

3. Dear Green Periwinkle

Dear Green Periwinkle
Spread yourself very low
And you, my darling dark-browed beloved,
Come closer to me.

O my darling don't be angry
And come back at sundown,
Do not avoid me
Come more daringly.

Dear Green Periwinkle
Spread yourself even lower than before
And you, my darling dark-browed beloved,
Come even closer to me.

Marusia Churai (1625-1652)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

4. Marusia Churai

This maiden was not an ordinary Mary.
She was our voice. She was our song. She was our soul.
When the army was going to war, -
The whole Poltava was crying in her songs.
What did we need to go to battle?
Sabres, flags and her songs.

Lina Kostenko (1930-)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

5. О розкошная Венера...

О розкошная Венера, где нині обцуєш?
Ти сердечний Купідоне, чаю глас мой чуєш.
 Прийдіть ко мні всі ускорі, утіште смутненьку,
 Розвеселіть сію тугу у моім серденьку.
Тужу зіло і вздыхаю, ах мні, умираю,
Когда милого не вижу, жива бить не чаю.
 Ність бо і в Вертограді такого цвіта,
 Красотою, добротою сред самого літа.
Яко друг мой прелюбезний, в нем же свою душу
Полагаю і за него, ах, умерти мушу.
 Сердечния моя мислі, претворітєсь в слово
 І скажіте миленькому серце ти готово.
Готово єсть всегда серце тя, милый приняти,
Ти бо єси моя радость, о сем ізволь знати.
 Не знала би-м, мой любезнійший, соколом ясненьким,
 Ілі паче во удаліх цвіточком красненьким.
Но краснійше паче цвіта єсть твоя природа,
Весь бо єси преізряден і чесного рода.
 Возрастом своїм предивним зрак увеселяєш,
 Словом сладким і уклоном себе почитаєш.
Зриш пречудно оченьками, аж серденько мліє,
Душа горить, серце болить, красная лелія.
 Прийди ко мні о полночі, двері ти отверсти,
 Да рученьку лобизаю і златіє персти.
Утіш, потіш, не даждь больше серденьку тошніти,
Мимо тебе аз не хощу інаго іміти.

Автор невідомий (Кінець XVII століття)

5. O Voluptuous Venus...

O voluptuous Venus, where do you aim today?

You, dear Cupid, please hear my voice.

 Come to me all quickly, console this poor soul,

 Make happy this yearning in my heart.

I long for and I sigh, O poor me, I want to die,

When I do not see my love, I do not wish to live.

 Because even in the the town of Vertograd, there is not a bloom,

 That compares to such beauty and goodness in the middle of summer.

To my dear one I have given my soul,

I am longing after him, O and I must die.

 May I found words for my dearest thoughts,

 And tell my beloved that my heart is ready.

I am ready to receive you, my love,

Because you are my joy, I want you to know.

 I would not know if my darling is a brilliant eagle,

 Or in the valley, a beautiful flower.

More beautiful is the flower because it is its nature,

But you are even more so because of your noble extraction.

 With your stunning being you rejoice the eye,

 With your sweet words and your sting you will make your mark.

Look sincerely with your dark eyes until the heart is dying,

The soul, on fire, and the heart aches, O beautiful lily.

 Come to me at midnight, I will open the door,

 I will take your hand in mine and put a golden ring on your finger.

Then make me happy, don't let your heart be sick any more,

I don't want to have anyone but you.

Author unknown (End of XVIIth Century)

Translated by H el ene Turkewicz-Sanko

6. Ой у вишневому садочку

Ой у вишневому садочку,
Там соловейко щебетав,
Віть-віть-віть,
Тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Там соловейко щебетав.

Ой у зеленому садочку
Козак дівчину увіщав
Віть-віть-віть,
Тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Козак дівчину увіщав.

"Ой ти, дівчино чорноброва,
А чи підеш ти за мене?
Віть-віть-віть,
Тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
А чи підеш ти за мене?"

"Моя матуся тебе знає;
Ти той козак, що все гуляє.
Віть-віть-віть,
Тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Ти той козак, що все гуляє.

А я матусі не злякаюсь,
Якщо з тобою покохаюсь.
Віть-віть-віть,
Тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Якщо з тобою покохаюсь."

Фольклорна пісня

6. O, in the Sour Cherry Tree Orchard...

O, in the sour cherry tree orchard,
A nightingale was cheerfully singing,
Vit'-vit'-vit',
t'okh-t'okh-t'okh,
A-ia-ia, okh-okh-okh,
There, a nightingale was cheerfully singing.

O, in the green orchard,
A kozak was exhorting a maiden
Vit'-vit'-vit',
t'okh-t'okh-t'okh,
A-ia-ia, okh-okh-okh
A kozak was exhorting a maiden.

"O, you black-browed maiden,
Will you marry me?
Vit'-vit'-vit',
t'okh-t'okh-t'okh,
A-ia-ia, okh-okh-okh,
Are you going to marry me?"

"My mother knows you very well;
You are the kozak who loves to have fun.
Vit'-vit'-vit',
t'okh-t'okh-t'okh,
A-ia-ia, okh-okh-okh,
You are the kozak who loves to have fun."

"But I do not fear my mother,
If I am spending time with you.
Vit'-vit'-vit',
t'okh-t'okh-t'okh,
A-ia-ia, okh-okh-okh,
If I am spending time with you."

Folksong

Translated by H el ene Turkewicz-Sanko

7. Мізерія на сем світі...

Мізерія на сем світі, ах, мені бідному,
Що не маю приятеля, ах, у своєм дому.
Не маю із ким пожартовати,
За білу ручку нікого взяти.
Не знаю, що чинити маю.

Ой поїду ж я в темні ліси, в густую пущу,
Замкну я ся у целію, нікого не пущу.
Хіба би дівчина до мене прийшла
І в темной пущі би мене знайшла.
Та аби простенько до мене прийшла!

Заживалем всякой втіхи і всякой радости,
Бо я єї вірне люблю, та не чиню злости.
Коби-м так Бога любил сердечне,
То би-м до неба ступил безпечне,
Ах, со святими би-м жил конечно.

Ой на воді два лебеді зимну воду пили;
Бодай тії повмирили, що нас розлучили!
Бігме не влежу, ані усиджу!
Коли дівчини часто не виджу,
Того світа білого ненавиджу.

Ой ти ж, моя дівчинонько, живцем мене губиш,
Ой виджу я по твоїх очах, що ти іншого любиш.
А що ж я тепер, бідненький, почну?
Хіба кохати іншую зачну,
А такую покину і проклену?

Ой ти ж моя дівчинонько, любімося собі,
Бо як ми ся не будем любити, зобачимся в гробі.
Наберемся там великого жалю,
Буде тобі жаль, ах, не помалу,
Що-смо ся любили єще змалу.

Автор невідомий (I-ша половина XVIII століття)

7. Misery Is in This World...

Misery is in this world, O to me poor soul,
That I have no friend in my home
No one with whom to joke
No one's white hand to take.
I do not know what I should do.

O, I will go into the dark forest, in the heavy thicket,
I will lock myself into a cell, and let no one in.
Unless there is a young maiden who would come to me
And would find me in the dark pathless forest
And come straight to me.

We would enjoy all kinds of pleasures and joys,
Because I love her faithfully and I make no harm.
If I were to love God so sincerely
I would surely go straight to heaven,
And I would definitely live with the Saints.

On the river two swans drank icy waters;
May the people who stood between us, die!
Dear God, I will not be able to sit or sleep!
If I do not see my love often,
I will hate this whole world.

O my darling beauty, you are losing me alive,
O I see in your eyes that you love another one now.
What am I to do? Start anew?
Should I love someone else,
And leave this one and curse her?

O my beloved, let's love each other,
Because if we don't, we will meet in death.
We will gather great grief,
And yours will not be less
Because we have loved each other since our infant years.

Author unknown (XVIIIth Century)

Translated by H el ene Turkewicz-Sanko

9. Їхав козак за Дунай...

Їхав козак за Дунай

Сказав: "Дівчино прощай,

Ти, конику вороненький,

Неси да гуляй."

"Постій, постій, козаче,

Твоя дівчина плаче;

З ким ти покидаєш

Тільки подумай!"

"Білих ручок не ламай,

Ясних очей не стирай

Мене з війни зо славою.

К собі дожидай."

"Не хочу я нічого,

Тільки тебе одного,

Ти будь здоров, мій миленький,

А все пропадай!"

Свиснув козак на коня:

"Зоставайся, молода!

Я приїду, як не згину,

Через три года!

Тебе ж мила не забуду,

Поки жив на світі буду.

Коли умру на війні-

Поплач обо мні!"

Семен Климовський (? -1730)

9. The Cossack Was Heading for the River

The Cossack heading for the River
Said: "My darling, farewell.
You, raven black horse,
Carry me light-heartedly."
 "Wait, wait Cossack,
 Your beloved is crying;
 Think a moment;
 With whom do you leave her?"
"Don't twist your white hands,
Don't wipe your clear eyes.
Wait for my return
From the war, covered with glory!"
 "I do not want anything,
 I only want you.
 Stay in good health, my beloved,
 That is the only thing for which I care!"
The Cossack whistled for his horse,
"Good-bye, my fair woman!
If I do not perish, I will come back,
Within three full years!
 I will not forget you, my love
 As long as I am in this world.
 If I were to die at war,
 Cry a little for me!"

Semen Klymovs'kyi (? -1730)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

10. Сонце низенько

Сонце низенько
Вечір близенько,
Спішу до тебе,
Лечу до тебе,
Моє серденько!

Ти обіщалась
Мене вік любити,
Ні з ким не знатись,
І всіх цуратись.
А для мене жити.

Серденько моє,
Колись ми обое
Любились вірно,
Чесно, примірно
І жили в покої.

Ой як я прийду,
Тебе не застану,
Згорну я рученьки,
Згорну я білії
Та й не жив стану ...

Іван Котляревський (1769-1838)

10. Sunlight Is Failing

Sunlight is failing,
The evening is near,
I hurry to you,
I hurry, I feel I have wings,
O my dearest heart!

You promised once
To love me all your life
To know no one else
And avoid everyone
And live only for me.

My dearest heart
Long ago, the two of us,
Loved each other sincerely,
Honestly, peacefully,
Like turtle-doves.

Just imagine that I come back
And do not find you!
I will bring my hands together
My paling hands
and let myself die ...

Ivan Kotliarevs'kyi (1769-1838)

*Translated by
C.H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell*

11. Віють вітри, віють буйні,..

Віють вітри, віють буйні, аж дерева гнуться;
О, так моє болить серце, а сльози не ллються.

Трачу літа в лютім горі і кінця не бачу,
Тільки тоді і полегша, як нишком поплачу.

Не поправлять сльози щастя, серцю легше буде,
Хто щасливим був часочок, по смерть не забуде.

Єсть же люди, що і мої завидують долі,
Чи щаслива та білинка, що росте на полі?

Що на полі, що на пісках, без роси, на сонці?
Тяжко жити без милого і в своїй сторонці.

Де ти, милий, чорнобривий? Де ти? -- озовися!
Як я бідна, тут горюю, прийди подивися.

Полетіла б я до тебе, та крилля не маю,
Щоб побачив, як без тебе з горя висихаю.

До кого я пригорнуся і хто приголубить?
Коли тепер того нема, який мене любить.

Іван Котляревський (1769-1869)

11. The Winds Are Blowing, Stormy Winds Are Raging...

The winds are blowing, stormy winds are raging, even the trees are bending;
And so is my heart aching, yet I can shed no tears.

I waste my years in raging sorrow and I see no end,
I only feel a little better when I cry a little.

Tears will not repair the unlucky lot, but the heart feels a little lighter.
Whoever was happy once for a little while, until death will remember.

There are people who envy my fate.
Is the little stalk that grows in the field happy of its lot,

Whether in the field, or in the sand growing under the sun without dew?
It is hard to live without your love even in your own country.

Where are you dear dark-browed beloved? Where are you? -- Respond?
Come and see how I, poor destitute, painfully grieve.

I would fly away to join you, but I have no wings,
So you could see, how without you, I perish of sorrow.

Whose tender embrace will I seek, who will lovingly draw me near?
Since now, the one I love is no longer here.

Ivan Kotliarevs'kyi (1769-1869)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

12. Чорнії брови, карії очі...

Чорнії брови, карії очі,
Темні, як нічка, ясні, як день.
Ой очі, очі, очі дівочі,
Де ж ви навчилися зводить людей?

Вас і немає, а ви мов тут,
Світите в душу, як дві зорі.
Чи в вас улита якась отрута,
Чи, може, справді ви знахорі?

Чорнії брови-стрічки шовкові,
Все б тільки вами я любувався.
Карії очі, очі дівочі,
Все б тільки я дивився на вас.

Чорнії брови, карії очі,
Страшно дивитись під час на вас:
Не будеш спати ні вдень, ні вночі,-
Все будеш думать, очі, про вас.

Місяць на небі, зіроньки сяють,
Тихо по морю човен пливе.
В човні дівчина пісню співає,
А козак чує, серденько мре.

Пісня та мила, пісня та люба,
Все про кохання, все про любов
Як ми любились та й розійшлися,
Тепер зійшлися навіки знов.

Ой очі, очі, очі дівочі,
Темні як нічка, ясні як день.
Ви ж мені, очі, вік вкоротили,
Де ж ви навчилися зводить людей.

Фольклорна пісня

12. Black Eyebrows, Ebony Eyes ...

Black eyebrows, ebony eyes
Dark as night, clear as day
O eyes, eyes, eyes of a maiden,
Where did you learn to cast a spell on people?

It seems you are not here, and yet here you are,
Lighting the soul, like two stars.
Is it possible that, in you, someone poured some poison,
Or maybe you are really sorcerers?

Black eyebrows-ribbons of silk,
I would only find delight in you.
Black eyes, eyes of a maiden,
I would spend hours looking at nothing but you.

Black eyebrows, ebony eyes,
Sometimes it is terrifying to look at you:
Day or night, you find no sleep,
I find myself constantly thinking only of you.

The moon is high in the sky, the stars are shining.
Silently on the sea, a barque is afloat.
In the barque a young maiden sings a song,
A Cossack hears it; his heart is dying.

Sweet song, dear song
About courting, about love,
As we loved each other and parted
And now found each other, for ever, again.

O yes, eyes, eyes of a maiden
Dark as night, bright as day!
You eyes, you shortened my life;
Where did you ever learn to cast a spell on people?

Folksong

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

13. Ой дівчино, шумить гай

"Ой дівчино, шумить гай,
Кого любиш - забувай, забувай.
Ой дівчино, шумить гай,
Кого любиш - забувай."

"Нехай шумить, ще й гуде,
Кого люблю - мій буде, мій буде.
Нехай шумить, ще й гуде,
Кого люблю - мій буде!"

"Ой дівчуно, серце моє,
Чи підеш ти за мене, за мене?
Ой дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене?"

"Не піду я за тебе:
Нема хати у тебе, у тебе.
Не піду я за тебе:
Нема хати у тебе."

"Підем серце, в чужую,
Поки свою збудую, збудую.
Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую."

"Постав хату з лободи,
А в чужую не веди, не веди,
Постав хату з лободи,
А в чужую не веди."

Чужа хата така,
Як свекруха лихая, лихая.
Чужа хата така,
Як свекруха лихая.

Хоч не лає, так бурчить,
А все ж вона не мовчить, не мовчить.
Хоч не лає, так бурчить,
А все ж вона не мовчить."

Фольклорна пісня

13. O My Young Maiden, the Grove is Full of Hubbub

"O my young maiden, the grove is full of hubbub,
Forget the one you love - forget the one you love.
O my young maiden, the grove is full of hubbub,
Forget the one you love - forget the one you love!"

"Let the grove be full of hubbub, let it buzz,
The one I love - will be mine, will be mine.
Let the grove be full of hubbub, let it buzz,
The one I love - will be mine, will be mine!"

"O my young maiden, my dear heart,
Will you marry me, will you be mine?
O my dear young maiden, my dear heart,
Will you marry me, will you be mine?"

"I shall not marry you:
You have no home of your own.
I shall not marry you,
You have no home of your own."

"My dear heart, we will go to some one else's house,
Until I build my own home.
My dear heart, we will go to some one else's house,
Until I build my own home."

"Build your home out of orach plant, if you need,
But do not lead me to some one else's home.
Build your home out of orach plant, if you need,
But do not lead me to some one else's home."

Some one else's home is like
A bad, bad mother-in-law.
Some one else's home is like
A bad, bad mother-in-law.

Although she does not openly criticize, she grumbles,
And never never keeps quiet.
Although she does not openly criticize, she grumbles,
And never never keeps quiet."

Folksong

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

14. Козак і Дівчина

Дівчина

Голубе сизий, козаченьку любий!
Хто ж тебе в полі к серцю приголубить?
Хто тебе вкриє звечора легенько,
Хто тебе збудить до світа раненько

Козак

Яр між горами мене приголубить;
Густі тумани звечора прикриють;
Пуща над яром з вітрами розбудить,
Ранняя в полі роса личко змис.

Дівчина

Серце-козаче! В далекій країні
Ти ж не забудеш об своїй дівчині?
Словом, хоч рідко, рідним відзивайся ...
Та гірше всього - додому не гайся!

Козак

Буду я письма сльозами писати,
Буду вітрами письма присилати ...
Де козакові - де в світі не бути, -
Як тебе, серце, як тебе забути?!
Мені згадають темненької ночі
Дві ясні зірки - твої карі очі;
Серцю згадають, милої любови,
В ворона крила - твої чорні брови;
Рум'яні щоки - кущ в лозі калини;
Сосна в діброві - станочок дівчини ...

Дівчина

Серця ж, козаче, не давай нікому, -
Та швидше, милий, вертайся додому!

Левко Боровиковський (1808-1889)

14. The Cossack and the Maiden (Parting)

Maiden

My dove of delight! My Cossack so dear!
Will kisses be yours on the steppes wide and drear?
Who'll cover you gently when evening is grey?
Who'll rouse you from sleep at the dawn of the day?

Cossack

Some valley will lull me to rest in my roaming
And thick mists shall cover my form in the gloaming;
The winds and the wild woods will awake me with grace;
In the dew of the fields I shall rinse off my face.

Maiden

O Cossack, my darling! In regions apart
Will you be forgetting your constant sweetheart?
Send news of your fortunes, I ask as a boon ...
The wish of my heart is: Pray come again soon!

Cossack

My letters with tears shall be written, I swear,
And sent to my love on the wings of the air ...
Wherever on earth this poor Cossack may roam,
How could he forget you, my darling at home?!
Two stars that shine bright in the dark of the skies
Will always remind me of your hazel eyes;
The raven's black wings will recall your dark hair
That kindled my love into ecstasy rare;
A cranberry bush hints your cheek's crimson rose,
A fir-tree, the grace of my lass as she goes!

Maiden

Your heart to no other give truly, my lad!
And come again soon, that my soul may be glad!

Levko Borovykovs'kyi (1808-1889)

Translated by C.H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell

15. Не щєбєчи соловейку!

Не щєбєчи, соловейку, під вікном близенько;
Не щєбєчи, малюсенький, на зорі раненько.
Як затьохкаєш, як свиснеш, неначе заграєш;
Так і б'ється в грудях серце, душу роздираєш.

Як засвищєш голосніше, а далі тихенько --
Аж у душі похолодне, аж замре серденько.
Зовсім, трошки перестанєш, лунь усюди піде;
Ти в темну ніч веселися, і як сонце зійде.

Твоя пісня дуже гарна, ти гарно й співаєш,
Ти, щасливий, спарувавсь і гніздечко маєш!
А я бідний, безталанний, без пари, без хати:
Не досталось мені в світі весело співати.

Сонце зійде -- я нуджуся, і заходить -- плачу:
Котру люблю дівчиноньку, тієї не бачу.
Довго й чутки вже не маю про милу дівчину;
Цілий вік свій усе плачусь на лиху годину.

Не щєбєчи соловейку, як сонце пригріє!
Не щєбєчи, малюсенький, і як вечоріє!
Ти лети, співай тим людям, котрі веселяться;
Вони піснею твоєю будуть забавляться.

А мені такая пісня душу роздирає! -
Гірше б'ється моє серце, аж дух завмирає.
Пугач мені так годиться: стогне, не співає;
Нехай стогне коло мене та смерть возвіщає.

Віктор Забіла (1808-1869)

15. To the Nightingale

Twitter not, nightingale, close to my casement;
Twitter not tiny one, early at dawn!
For, when thou trillest in treble begracement,
Pangs in my breast from thy music are drawn.

When thou art piping, first shrill, then gently,
Grief chills my soul and my spirit grows faint;
Even thy echo still on intently,
Whether at dusk or at dawn comes thy plaint.

Lovely thy song is, thou singest sublimely;
Thou hast a mate and a nest for thy joy;
Poor am I, mateless and homeless, untimely;
Constant misfortunes my gladness destroy.

Weary at sunrise, I weep at its setting;
She whom I loved has been lost to my sight.
News of my darling no longer I'm getting;
Tears are my portion by day and by night.

Twitter not, nightingale, gaily at morning;
Twitter not, tiny one, glad in the gloom!
Seek out blest souls, to whom grief has no warning;
Birdsong to them has no accent of doom.

Torn is my soul by thy exquisite fluting;
Throbs in my breast set me gasping for breath.
Owls were more welcome, not singing but hooting -
Here let them hoot and foretell of my death!

Viktor Zabila (1808-1869)

Translated by C. H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell

16. По той бік гора

По той бік гора,
По цей бік друга,
Поміж тими гороньками
Сходила зоря.

Ой то ж не зоря -
Дівчина моя
З новенькими та відерцями
По водицю йшла.

"Дівчино моя,
Напій же коня
З рубленої нової кринички,
З повного відра!"

"Козаченьку мій,
Коли б я твоя,
Взяла б коня за шовковий повід
Та й напоїла!"

"Дівчино моя,
Чом заміж не йшла?"
"Бідна була, по наймах служила,
Пари не знайшла!"

"Дівчино моя,
Сідай на коня,
Та поїдем у чистеє поле
До мого двора!"

А в мого двора
Нема ні кола
Тільки стоїть кущ калини
Та й ще не цвіла."

"Калино моя,
Чом ти не цвіла?"
"Зима люта та й цвіт оббила
Тим я не цвіла!"

Фольклорна пісня

16. On This Side A Mountain

On this side a mountain,
On that side another...
Between these two mountains,
It was the sun at dawn.

O but it was not the sun at dawn,
It was my maiden,
With her new buckets
Going for the water.

"My beautiful maiden,
Give some water to my horse,
From your newly framed well,
And from your new buckets."

"O my dear Kozak,
If I were only yours,
I would gladly take your horse by its silky bridle
And surely quench its thirst."

"My beautiful maiden,
Why aren't you married?"
"I was poor, a hired-hand,
And I did not find my mate."

"My beautiful maiden,
Please mount my horse,
And it will carry us through the meadows
To my homestead!

But in my homestead,
There is not even a cart;
There is only a guelder-rose bush
Which has not yet bloomed."

"My guelder-rose bush,
Why didn't you bloom?"
"The harsh winter killed my flowers,
That is why I did not bloom."

Folksong

Translated by H el ene Turkewicz-Sanko

17. Веснівка

Цвітка дрібная
Молила неньку,
Весну раненьку
"Нене рідная!"
Вволи ми волю
Дай мені долю
Щоб я зацвіла,
Весь луг скрасила,
Щоби я була
Як сонце, ясна,
Щоби згорнула
Весь світ до себе!"

"Доню, голубко!
Жаль мені тебе
Гарная любко!
Бо вихор свисне,
Мороз потисне,
Буря загуде;
Краса змарніє,
Личко зчорніє,
Головоньку склониш
Листоньки зрониш,
Жаль серцю буде."

Маркіян Шашкевич (1811-1843)

17. To a Primrose

A tiny flower
Begged of her mother,
The early Springtime:
"Mother, my dear one,
Grant my petition,
Give me good fortune
Let me embellish
All of the meadow,
That I may shine there
Bright as the sunlight,
Lovely as starlight,
Making the whole world
Gaze at my beauty!"

"Darling, my daughter,
How I lament you,
Beautiful creature!
Gusts will bite you fiercely,
Frosts will bite keenly,
Tempests will bellow,
Your beauty will wither,
Your face will grow dark then,
Dropping your forehead,
Shed all your petals -
Breaking my heart, dear!"

Markiian Shashkevych (1811-1843)

Translated by C.H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell

18. Думка: Вітре буйний,..

Вітре буйний, вітре буйний!
Ти з морем говориш, -
Збуди його, заграй ти з ним,
Спитай синє море.
Воно знає, де мій милий,
Бо його носило,
Воно скаже, синє море,
Де його поділо.
Коли милого втопило -
Розбий синє море;
Піду шукать миленького,
Втоплю своє горе,
Втоплю свою недоленьку,
Русалкою стану,
Пошукаю в чорних хвилях,
На дно моря кану.
Найду його, пригорнуся,
На серці зомлію.
Тоді; хвиле, неси з милим,
Куди вітер віє!
Коли ж милий на тім боці,
Буйнесенський, знаєш,
Де він ходить, що він робить,
Ти з ним розмовляєш.
Коли плаче - то й я плачу,
Коли ні - співаю;
Коли ж згинув чорнобривий -
То й я погибаю.
Тоді неси мою душу
Туди, де мій милий;
Червоною калиною
Постав на могилі.
Буде легше в чужім полі
Сироті лежати -

Тарас Шевченко (1814-1861)

18. Meditation: Forceful Wind...

Forceful wind, forceful wind!
You who speak to the sea,-
Wake it up, play with it,
Question the blue sea.
It knows where my love is,
Because it carried him,
The blue sea will tell you
What it did with him.
If the Sea drowned him-
Then create a storm;
I will go to find my love,
And I will drown my sorrow,
I will drown my misfortune,
And become a mermaid,
I will search the black waves,
and reach the bottom of the sea.
I will find him and take him in my arms
And faint on his chest.
Then wave, carry me with my love,
Where the wind blows!
When my love is over the sea,
Dearest wind, you know
Where he walks, what he does
You converse with him.
When he cries - I too cry,
When he does not - I sing;
But if my dark-browed love has perished
Then, I too am dying.
Then carry my soul
Wherever my love is;
Place my soul as a guelder-rose tree
On his grave.
So that the foreign soil of his resting place
Will be lighter to the orphan.

Taras Shevchenko (1814-1861)

Translated by H  l  ne Turkewicz-Sanko

19. Титар

"Вийди, серденько, - Я виглядаю;
Хоч на годину, моя рибчино!
Виглянь, голубко, ...
Бо я далеко сю ніч мандрую ..."
... Ходя попід гаєм,
Ярема співає, виглядає ...
Шелест!..коли гляне:
Попід гаєм, мов ласочка,
Крадеться Оксана.
Забув; побіг; обнялися.
"Серце!" - та й зомліли.
Довго-довго тільки - "серце",
Тай знову німіли...
"Ох як я втомилась!"
"Одпочинь, моя ти зоре!
Ти з неба злетіла!"
Послав свитку. Як ясочка,
Усміхнулась, сіла.
"Сідай же й ти коло мене".
Сів та й обнялися.
"Серце моє, зоре моя,
Де це ти зоріла?"
"Я сьогодні забарилась:
Батько занедужав;
Коло його все поралась ..."
"А мене й байдуже?"
"Який-бо ти ей же богу!"
І сльози блиснули.
"Не плач, серце, я жартую".
"Жарти!" Усміхнулась.
Прихилилась головою
Та й ніби заснула.
"Бач, Оксано, я жартую,
А ти й справді плачеш.
Ну не плач же, глянь на мене:
Завтра не побачиш.
Завтра буду я далеко,
Далеко, Оксано ...Завтра вночі у Чигрині
Свячений достану.
Дасть він мені срібло-злото,
Дасть він мені славу;
Одягну тебе, обую,
Посаджу, як паву,-
На дзиглику, як гетьманшу,
Та й дивитись буду;
Поки не вмру, дивитимусь".

Тарас Шевченко (1814-1861)

19. The Church Warden

"Come out my darling, I am waiting for you;
Come out for a while, my love!
Come out my dove, ...
For I am leaving this very night to wander ..."
... Yarema sadly sang his song
While strolling by the grove;
He waited for Oksana long - ...
Suddenly a rustle! ... And he peered:
Like some woods creature slipping past
The trees. Oksana neared.
He forgot everything and raced ...
"My sweetheart" both exclaimed.
Hearts overbrimming, they embraced again and again.
"How tired I am, my love!"
"Sit down and rest, my shining star
That dropped down from the sky!"
He spread his cloak upon the ground.
With star-lit eyes she smiled.
"Then you must sit beside me too."
They held each other tight.
"My shining star, my sweetheart true,
What held you up tonight?"
"Tonight I couldn't come on time:
My father's ill, you see --
I had to nurse him all this while..."
"And didn't you think of me?"
"How can you speak about me so?"
And tears came to her eyes.
"Don't cry, my dear, I only joked."
"A joke!" Again she smiled.
She laid her head upon his chest
And seemed to fall asleep.
"You see, Oksana, I just teased
And you began to weep.
Now don't you cry, and look at me,
Whom long you will not see.
Tomorrow I'll be far from here,
Oksana, far away, tomorrow night at Chihirin,
I'll get my blessed blade.
With it I'll silver gain, and gold,
And fame will be my prize;
I'll dress you rich from head to toe
Like bird of paradise, and seat you on a tripod stool
Just like a Hetman's wife,
And look at you;
My whole life through, on you I'll feast my eyes."

Taras Shevchenko (1814-1861)
Translated by John Weir

20. Тополя

По діброві вітер віє,
Гуляє по полю,
Край дороги гне тополю
До самого долу.
Стан високий, лист широкий
Марно зеленіє,
Кругом поле, як те море
Широке, синіє.
Чумак іде, подивиться
Та й голову схилить,
Чабан вранці з сопілкою
Сяде на могилі,
Подивиться - серце нис:
Кругом ні билини!
Одна, одна як сирота
На чужині, гине!

Хто ж викохав тонку, гнучку
В степу погібати?
Постривайте - все розкажу.
Слухайте ж дівчата!

Полюбила чорнобрива
Козака дівчина.
Полюбила - не спинила:
Пішов - та й загинув...
Якби знала, що покине -
Була б не любила,
Якби знала, що загине -
Була б не пустила,
Якби знала - не ходила б
Пізно за водою,
Не стояла б до півночі
З милим під вербою,
Якби знала!..

І то лихо -
Попереду знати,
Що нам в світі зострінеться...
Не знайте, дівчата!
Не питайте свою долю!..
Само серце знає,
Кого любить...Нехай в'яне,
Поки закопають, -
Бо не довго, чорнобриві!
Карі оченята,

20. The Poplar

The wind goes howling down the vale,
It blusters through the plain;
A poplar tall beside the road
To touch the ground is fain.
Her slender shape, her ample leaves
In vain expand with green;
The fields around her like a sea
Of boundless blue are seen.
A carter gazes as he goes
And bows his head in sorrow;
A morning shepherd with his pipe
Sits down upon a barrow,
And as he looks, his heart is pained:
No blade of grass is found
About her feet- all, all alone
She dies in alien ground!

Who then has reared her, slim and tall,
To perish on the plain?
Listen, fair maidens! I shall tell
The story- for your gain.

A black-browed beauty loved of old
A Cossack in his pride;
She loved, but could not hold him here:
He left her, and he died.
Had she but known that he would go,
She had not loved, alack.
Had she but known that he would die,
She would have held him back.
Had she but known, she had not gone
So late to fill her pail,
Nor stayed till midnight with her love
Deep in the willow dale.
Had she but known!..

Foreknowledge too
May likewise be an evil.
Seek not for word of what shall be,
But shun it like the devil!
Try not, young maids, to know your fate!
The heart will find its doom
In love. So, let it throb with pain
Till it is in the tomb!
And not for long, my lovely ones,
Do hazel eyes gleam bright,

Біле личко червоніє -
Не довго, дівчата!
До полудня, та й зав'яне,
Брови полиняють...
Кохайтесь ж любіться,
Як серденько знає.

Защєбече соловейко
В лузі на калині,
Заспівачє козаченько,
Ходя по долині, -
Виспівує, поки вийде
Чорнобрива з хати -
А він її запитає:
- Чи не була мати? -
Стануть собі, обіймуться -
Співачє соловейко;
Послухають, розійдуться,
Обоє раденькі...
Ніхто того не побачить,
Ніхто не спитає:
- Де ти була, що робила? -
Сама собі знає...
Любилася, кохалася,
А серденько мліло -
Чуло серце недоленьку,
Сказати не вміло;
Не сказало - осталася,
День і ніч воркує,
Як голубка без голуба,-
А ніхто не чує...

Не щєбече соловейко
В лузі над водою,
Не співачє чорнобрива,
Стоя під вербою
Не співачє, - сиротою
Білим світом нудить:
Без милого батько, мати -
Як чужії люди,
Без милого сонце світить -
Як ворог сміється,
Без милого скрізь могила...
А серденько б'ється.

Минув і рік, минув другий -
Козака немає;
Сохне вона, як квіточка,-
Мати не питає:
- Чого в'янеш, моя доню? -
Стара не спитала,

Your snowy cheeks will briefly glow
And then will pass from sight!
Your flowers will fade before the noon,
Your beauty will be hid...
Love then, and join in mutual vows
As your own heart may bid.

Often the nightingale would chant
Upon the bushy plain;
Often a Cossack lad would sing
A simple lover's strain.
He'd sing and sing, until his love
Out of the hut would stray
And he would ask: "Has mother dear
Yet beaten you today?"
They stand there in each other's arms
And hear the bird--notes pour
Forth joys of heart--and then they part,
Glad to have met once more.
No one will ever see them thus,
No one will ever ask:
"Where have you been? What have you done?"
She plies her own sweet task...
And so she loved, infatuate,
Although her heart grew faint:
It sensed misfortune that would come
But could not speak its plaint
It did not speak--and now alone
She grieves by day and night;
She coos, a dove without a mate,
With none to know her plight.

No longer does the nightingale
Make sweet the bushy plain;
No longer under willow boughs
The maiden sings her strain;
She cannot sing, her orphaned heart
Feels weary of the earth.
Her parents seem like strangers both,
Since love has closed in dearth;
Without one's love, the sun above
Seems like a foe to smile;
Without one's love, as in a tomb
Life seems corruption vile.

A year passed by, another went,
No Cossack treads the spot;
She withers like a dying flower,-
Her mother notes it not.
"Why are you pining, daughter dear?"
Her mother did not ask.

За сивого, багатого
Тихенько єднала.
-Іди, доню,- каже мати,-
Не вік дівувати.
Він багатий, одинокий -
Будеш панувати.
- Не хочу я панувати,
Не піду я, мамо!
Рушниками що придбала,
Спусти мене в яму.
Нехай попи заспівають,
А дружки заплачуть,-
Легше, мамо, в труні лежать,
Ніж його побачить.-

Не слухала стара мати,
Робила, що знала-
Дивилася чорнобрива
Сохла і мовчала.
Пішла вночі до ворожки,
Щоб поворожити-
Чи довго їй одинокій
Ча сім світі жити?..
- Бабусенько, голубонько,
Серце моє, ненько!
Скажи мені щирю правду -
Де милий-серденько?
Чи жив-здоров, чи він любить?
Чи забув-покинув?
Скажи мені - де мій милий?
Край світа долину!
Бабусенько, голубонько!
Скажи, бо ти знаєш...
Мене мати хоче дати
За старого заміж
Любить його, моя сиза!
Серце не навчити.
Пішла б же я утопилась...

Жаль душу згубити...
Коли не жив чорнобривий
Зроби, моя пташко!
Щоб додому не вернулась...
Тяжко мені, тяжко!
Там старий жде з старостами...
Скажи ж мою долю.
-Добре, доню! Спочинь
трошки...
Чини ж мою волю,
Сама колись дівувала -
Теє лихо знаю;

To wed her to a rich, old man
Was now her secret task.
"Marry him, girl!" the mother says.
"Old maid you should not be.
The man is rich; he has no child;
You'll live in luxury!
"A lady I refuse to be!
Such marriages I waive!
My bridal towels are only good
To wrap me for my grave!
Let priests intone and bridesmaids weep
Above its portal grim:
I'd rather in my coffin lie
Than see the likes of him."

The mother paid no heed, but wrought
To bring the nuptial day;
The black-browed beauty saw it all
And mutely pined away.
At night she sought a sorceress,
To find the future out,
Whether she'd live in loneliness
Or die without a doubt.
"Granny, my precious darling,
My dearest friend I vow,
Tell me without concealment-
Where is my sweetheart now?
Is he alive? And loves me?
Has he forgotten me?
Where is my love? To find him
Far in the world I'd flee!
Granny, my precious darling!
Tell me-you surely know...
Mother will now compel me
To marry a rich, old crow.
To force me into such a match
Is not in her control.

Yes, I would gladly drown myself...

Though loath to lose my soul...
Then see to it, my birdie,
That if my lad lives not
I homeward shall return no more...
Ah, heavy is my lot!
The old man and the brokers wait...
Tell me what is to be!"
-"Well then, my child! Rest here awhile,
And with my words agree!
I, too was once a maiden
And grew the pangs of love;

Минулося - навчилася:
Людам помагаю;
Твою долю, моя доню!
Позаторік знала,
Позаторік і зіллячка
Для того придбала.-
Пішла стара, мов каламар
Достала з поліції.
-Ось на тобі сього дива.
Піди до криниці,
Поки півні не співали,
Умийся водою,
Випий трошки цього зілля-
Все лихо загоїть.
Вип'єш - біжи, якомога;
Що б там не кричало,
Не оглянься, поки станеш
Аж там, де прощалась.
Одпочинеш; а як стане
Місяць серед неба
Випий ще раз; не приїде-
Втретє випить треба.
За перший раз, як за той рік,
Будеш ти такою;
А за другий - серед степу
Тупне кінь ногою,-
Коли живий козаченько,
То зараз прибуде...
А за третій, моя доню!
Не питай, що буде...
Та ще, чуєш, не хрестися-
Бо все піде в воду...
Тепер же йди подивися
На торішню вроду.-
Взяла зілля, поклонилась:
-Спасибі, бабусю!-
Вийшла з хати - чи йти, чи ні?..
Ні! вже не вернеться!-
Прийшла... Вмилась, напилася,
Мов не своя стала;
Вдруге, втретє, та мов сонна
В степу заспівала:

"Плавай, плавай, лебедонько!
Но синьому морю -
Рости, рости, тополенько!
Все вгору та вгору;
Рости гнучка та висока,
До самої хмари,-
Спитай бога, чи діжду я,
Чи не діжду пари?"

All that has passed; the things I've learned
A help to others prove.
Your future fortune, O my child,
I knew two years ago;
Two years ago I brewed from herbs
A potion for your woe."
The old crone went and from the shelf
Took down an inky phial.
"Here is a drink to serve your need-
Just give these herbs a trial!
Go to the well ere cockcrow
And bathe you in its water;
Then drink a portion of this brew-
'Twill cure your mother's daughter.
Drink it, and run--no matter what
May strangely cry behind you;
Don't look around until you reach
The place he last did find you.
There rest a while. And when the moon
Mounts in the sky sublime,
Drink it again; if he comes not,
Drink for a third, fierce time.
At the first sip, your beauty fair
Will match its former proof;
After the second, on the steppe
A horse will stamp its hoof;
If your young Cossack is alive,
Then he at once will come;
After the third- my dearest child,
Seek not your fate to plumb!
Only you must not cross yourself-
Or nothing will appear!
Now go and see how beautiful
You looked in yester-year!"
She took the herbs and parting bowed:
"Granny, my thanks you earn!"
Then left the hut: "To go, or not?
I never can return!"
She washed her face, she took one drink,
And shone in beauty rare;
A second and a third she drank,
Then burst out singing there:

"Float, ever float, dear little swan,
Upon the soft, blue sea!
Grow, lovely poplar, upward grow
Still higher you may be!
Grow slender, tall, and beautiful,
Up to the clouds mount straight;
Ask God if I'll live long enough
To find myself a mate.

Рости, рости, подивися
За синєє море:
По тїм боці- моя доля,
По сім боці - горе.
Там десь милий, чорнобривий
Співає, гуляє,
А я плачу, літа трачу,
Його виглядаю.
Скажи йому, моє серце!
Що сміються люди;
Скажи йому, що загину,
Коли не прибуде!
Сама хоче мене мати
В землю заховати...
А хто ж її головоньку
Буде доглядати?
Хто догляне, розпитає,
На старість поможе?
Мамо моя!.. доле моя!
Боже милий, боже!..

Подивися, тополенько!

Як нема - заплачеш
До схід сонця, ранісінько
Щоб ніхто не бачив...
Рости ж, серце-тополенько,
Все вгору та вгору;
Плавай, плавай, лебедонько!
По синьому морю."

Отак тая чорнобрива
Плакала, співала...
І на диво серед поля
Тополею стала.
Не вернулася додому,
Не діждала пари -
Тонка, тонка та висока,
До самої хмари.

По діброві вітер вис
Гуляє по полю,
Край дороги гне тополю
До самого долу.

Тарас Шевченко (1814-1861)

Grow, ever upward grow, and gaze
Beyond the soft, blue sea:
Across it there my sorrow lies,
My lover stays from me.
Somewhere my handsome lover
Is roaming on the plain,
While I in weeping waste my years
And wait for him in vain.
Tell him, my darling poplar
That people at me spurn;
Tell him that I shall perish here
If he does not return!
My mother wants to bury me
By marriage in despair...
And who, when I am gone, will give
A daughter's tender care?
Who will console and tend her,
And help me in her age?
O mother! O my wretched fate!
O God, my prayers engage!

Look yonder, my dear poplar!

And if you find him not,
Shed tears before the sunrise
Lest people throng the spot.
Grow then, my darling poplar,
Still higher may you be!
Float, ever float, dear little swan,
Upon the soft, blue sea!"

In such a song the lovely maid
Recounted what concerned her;
The herbs were of a wondrous power-
And to a poplar turned her.
Back to her home she went no more;
She never met her mate;
Up to the clouds her beauty grew
All slender in estate.

The wind is howling down the vale,
It blusters o'er the plain,
The poplar by the highway-side
To touch the ground is fain.

Taras Shevchenko (1814-1861)

Translated by C.H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell

21. Два віночки

Попід гаєм зелененьким
Чиста річка тече,
На яворі зелененьким
Соловій щечече.

Сидить дівка над річкою,
Два віночки звила,
І ручкою біленькою
На воду пустила.

Один вінець з барвіночку
А другий з рутоньки;
Один вінець козаченька,
Другий - дівчиноньки.

"Поплинь вінок із барвінку
Поплинь к береженьку!
Вернись, милий з України
Пристань ко серденьку!

Коли ж вінку із барвінку,
Сплинеш к береженьку?
Коли вернеш з України,
Милий козаченьку?"

Закувала зозуленька
В гаю, в середині,
Аж ся стало страшно, сумно
Молодій дівчині.

"В Україні на могилі
Зацвіла калина,
Там лежить твій козаченько,
Бідна сиротина!"

А коли ся води вернуть,
Що за сім літ вплили,
Тоді вернеш з України
Козачок твій милий"

Яків Головацький (1814-1888)

21. Two Little Crowns

A green grove
A clear brook
On the green maple tree
A singing nightingale.

A maiden by the brook
Made two crowns
And her white hand
Let them go on the water.

One is made of periwinkle,
The other of ruta;
One crown is for the Kozak,
The other for her.

"Go crown of periwinkle
Down to the bank;
Come back my beloved from Ukraine
Take me in your arms.

When will you, crown of periwinkle
Reach the other bank?
When will you, my beloved Kozak
Come back from Ukraine?"

The dove cooed
In the grove, right in the middle;
And a strangely sad feeling
Overtook the maiden.

"In Ukraine, on the grave
The guelder-rose bloomed
There, your kozak is resting
My dear orphan child.

When the waters which passed here
Seven years ago, come back
Then will your dear Kozak
Come back from Ukraine."

Jakiv Holovats'kyi (1814-1888)

Translated by H  l  ne Turkewicz-Sanko

22. Сльоза

Чи пам'ятаєш, як з тобою
Прощавсь я пізньою добою?
Вечірня зіронька зійшла
В безодні синій над горою,
Понад дібровою німою
Якась пташина проплила...
На сході десь чорніла хмара...
А ти бліда, як та примара,
Стояла з смутком на чолі,
Ламала рученьки свої
В німій скорботі - і розваги
Тобі подать не мав я зваги...
Майнула хвиля, час настав,
І мов вогонь якийсь зайняв
В твоїх очах ненатлі муки;
Свої знеможенії руки
Кругом мене ти обвила
І тяжко, тяжко заридала...
Моя ти зоре! Чи ти знала,
Як та сльоза мене пекла?
Минули роки, сивий волос
Морозить голову, а я
Усе блукаю по гаях
Та чую твій надбитий голос,
І досі рвійно й гаряче
Твоя сльоза мене пече! (1881)

Михайло Старицький (1840-1904)

22. Tears

Can you remember yet aright
How we two parted late that night?
Above the water, in the sky
The evening star had risen high;
Across the silent, wooded vale,
Some bird had flown, a shadow pale;
Far in the east, a cloud hung black,
While like a phantom you, alack,
With tresses on your brow in strands,
Stood there and wrung your dainty hands
In silent grief - while my prostration
Could offer you no consolation...
A moment passed, the time has come -
And, from some inner torment numb,
Fierce lightnings in your glances passed;
And then your weary arms you cast
Around my neck, love's harvest keeping,
And burst out into bitter weeping...
My precious star! And could you know
Those tears of yours had burned me so?
Though years have passed,
And youth is lost,
My head still droops, my lovely star,
To hear your sobs from days afar,
And even yet, in misery,
Your bitter tears are burning me! (1881)

Mykhailo Staryts'kyi (1840-1904)

Translated by C.H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell

23. Оце тая стежечка...

Оце тая стежечка,
Де дівчина йшла,
Що з мого сердечка
Щастя унесла.

Ось туди пішла вона
Та гуляючи
З іншим, своїм любчиком
Розмовляючи.

За її слідами я
Мов безумний біг;
Цілував з сльозами я
Пил із її ніг.

Наче потопаючий
Стебелиночку,
Зір мій вид її ловив
На хвилиночку.

І мов нурок перли ті
На морському дні,
Сквапно так мій слух ловив
Всі слова її.

Оце тая стежечка
Ізвивається,
А у мене серденько
Розривається.

Залягло на дні його
Те важке чуття:
Тут на віки згублений
Змисл твого буття.

Все, що найдорожче є
Найулюблене,
Чим душа жива була,
Тут загублене.

Чим душа жива була,
Чим пишала ся...
Оце тая стежечка,
Щоб запалася!

Іван Франко (1856-1916)

23. Here is the Little Footpath...

Here is the little footpath
Through which the maiden walked
The one who took away
Happiness from my heart.

Here she went
Dancing,
With someone else,
Chatting with her sweetheart.

After her foot steps
I ran as if insane;
With tears in my eyes
I kissed the dust of her passing feet.

Like a stem
That drowns in waters,
My eyes loved the sight of her,
If only for a moment.

And like the necklace of pearls
On the bottom of the sea,
My ear was swiftly catching
Her every single word.

Here is the small footpath
Which becomes a road,
While my poor heart
Is torn apart.

Deep in my heart
I have a heavy feeling:
Here forever is lost
The reason of my being.

Everything that is most dear,
and most lovable,
What made the soul alive,
Is here, forever lost.

What made the soul alive,
What made the soul proud...
Was this little footstep.
May it go ablaze!

Ivan Franko (1856-1916)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

24. Жіноче серце!

Жіноче серце! Чи то лід студений,
Чи запашний чудовий цвіт весни?
Чи світло місяця? Огонь страшенний,
Що нищить все? Чи ти, як тихі сні

Невинності? Чи як той стяг воєнний,
Що до побіди кличе? Чи терни,
Чи рожі плодиш? Ангел ти надземний
Чи демон лютий з пекла глибини?

Чим б'єшся ти? Яка твоя любов?
В що віриш? Чим живеш? Чого бажаш?
В чім змінне ти, а в чім постійне? Мов!

Ти океан: маниш і потопляєш;
Ти рай, добутий за ціну оков.
Ти літо: грієш враз і громом убиваєш.

Іван Франко (1856-1916)

24. Heart of a Woman

Heart of a woman! Are you the frozen ice
Or the wonderful aromatic scent of the bloom in Springtime?
Or the light of the moon? the terrifying fire
That destroys all? Are you like silent dreams of

Innocence? Or like the military banners
That call for battle? Are you producing black thorns
Or roses? Are you an extraterrestrial angel
or an angry demon from the depth of Hell?

Are you a fighter? How is your love?
In what do you believe? How do you exist? What do you wish?
What is changing in you, and what is permanent? Answer!

You are the ocean: you enchant and drown;
You are heaven at the price of shackles.
You are the Summer: you give warmth and then you kill with thunder.

Ivan Franko (1856-1916)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

25. Так, ти моя правдива любов

Так, ти моя правдивая любов,
Та, що не суджено в житті їй вдовольнитися;
Ти найтайніший порив той, що бурить кров,
Підносить грудь, та ба - ніколи не сповниться.

Ти той найкращий спів, що в час вітхнення сниться,
Та ще ніколи слів для себе не знайшов;
Ти славний подвиг той, що я б на нього йшов,
Коб віра сильная й могучая десниця.

Як згублену любов, несповнене бажання,
Невиспіваний спів, геройське поривання,
Як все найвищеє, чим душу я кормлю.

Як той огонь, що враз і гріє й пожирас,
Як смерть, що забива й від мук ослобоняє,-
Отак, красавице, і я тебе люблю.

Іван Франко (1856-1916)

25. Yes, You Are My True Love

Yes, you are my true love,
The one that fate does not allow to please;
You are the most secret passion, which rushes through my veins,
Fills my lungs, then - O, well, never materializes.

You are the most beautiful song, the song one dreams as he sighs
But which has not yet found its words;
You are the glorious exploit, for which I would be heading
If I had a strong faith and a powerful right hand.

Like love lost, like wish unfulfilled,
Melody unsung, heroic impulse,
Like everything supreme, with which I feed my soul,

Like this fire, which at the same time gives heat and devours,
Like death, which kills and frees from torment,
This is how I love my beauty.

Ivan Franko (1856-1916)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

26. Вона Співа

Вона співа - і серця поривання
У згуки ті вона перелива;
Горять огнем безмірного кохання
Її пісень пекучії слова.

Вона співа - і очі молодої
Ясніш од зор засяли із-під вій...
О, скільки в їх незломної надії,
О, скільки в їх на щастя любих мрій!

Нехай співа, нехай ті співи ллються,
Хай очі ті і сяють і сміються,
І хай огонь кохання в їх горить!

Нехай співа! Удруге вже така
Не зацвіте весна їй золотая,
Яка цвіте в душі її цю мить!

Борис Грінченко (1863-1910)

26. She Sings

She sings - and every impulse of her heart
She pours into those notes that she prolongs,
And all the burning diction of her songs
Flames with fire of passion and of art.

She sings - and youthful eyes with ardent zeal
Under her brows shine forth, than stars more bright...
How much of dauntless hope is in their light,
How many dreams of rapture they reveal!

Then let her sing, and let her songs beguile,
And let those eyes of hers both flash and smile,
And let the fire of love within them blaze!

Yet, let her sing! Since for no second time
The golden spring will blossom thus sublime
And from her soul burst forth in vocal praise!

Boris Hrinchenko (1863-1910)

Translated by C.H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell

27. Питання Мавки

"Чи у людей паруються надовго?"

"Та вже ж навік!"

"Се так, як голуби ...

Я часом заздрила на їх: так ніжно
вони кохаються...А я не знаю
нічого ніжного, окрім берези,
за те ж її й сестрицею ззиваю;
але вона занадто вже смутна,
така бліда, похила та журлива.-
Я часто плачу, дивлячись на неї.
От вільхи не люблю - вона шорстка.
Осика все мене чогось лякає;
вона й сама боїться - все тремтить.
Дуби поважні надто. Дика рожа
задирлива, так само й глід і терен.
А ясень, клен і явір - гордовиті.
Калина так хизується красою,
що байдуже їй до всього на світі.
Така, здається, й я була торік,
Але тепер мені чомусь те прикро ...
Як добре зважити, то я у лісі
зовсім самотня ...!"

Леся Українка (1871-1913)

27. Mavka's Quest

"Among humans, do couples wed and stay together for a long time?"
"Of course, forever!"

"Ah! The doves are like that.
Sometimes I observed them and envied them.
They love each other so tenderly and sweetly.
As for me, I do not know anything
Sweeter than the birch tree,
That is why I call it my little sister;
But she is too pale and sad in my opinion;
She is too sad with her head bowed down full of sorrow.
Often she makes me weep, just looking at her.
I do not like the alder (tree) -- it is too rough.
The aspen or trembling poplar somehow frightens me;
It seems also afraid of itself -- trembling so, all the time.
The oak trees are too serious. Brier, the wild rose,
Is too prickly and so are the hawthorns and the black thorn.
Proud are the ash tree, the maple and the plane-sycamore.
The guelder-rose is so wrapped up in her beauty,
And does not care anymore for anything else in this world.
It seems that I was like her last year.
Now something happened to me and I feel
I am a stranger in my own dear woods.
I feel very much alone !.."

Lesia Ukrainka (1871-1913)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

28. Подарунок Мавки

"О, не журися за тіло!
Ясним вогнем засвітилось воно,
чистим, палючим, як добре вино,
вільними іскрами вгору злетіло.

Легкий, пухкий попільць
ляже, вернувшись, в рідну землю,
вкупі з водою там зростить вербицю,
стане початком тоді мій кінець.

Будуть приходити люди,
вбогі й багаті, веселі й сумні,
радоші й тугу нестимуть мені,
їм промовляти душа моя буде.

Я обізвуся до них
шелестом тихим вербової гілки,
голосом ніжним тонкої сопілки,
смутними росами вітів моїх.

Я їм тоді проспівав
все, що колись ти для мене співав,
ще як напровесні тут вигравав,
мрії збираючи в гаю ...

Грай же, коханий, благаю!"

Леся Українка (1871-1913)

28. Mavka's Bequest

"O do not worry about the body!

It blazed up with a bright flame

Pure, strong, like a good wine.

It became free sparks flying upward.

Light floating ash, it will, in its turn

Settle down, returning to the native land

Together with water's help, a weeping willow will grow

It will be my end and my beginning!

People will come

Poor and wealthy, happy and sad,

Bringing me joy and sorrow.

To them, my soul shall speak.

I shall answer them

With the soft noise of the quivering leaves,

With murmuring willow branches

With the delicate voice of a gentle slender flute

And the sad dew of my branches.

Then I shall sing to them

Everything: all that once, you sang to me, long ago,

In Uray's Spring; as once you played

Collecting dreams in the forest's groves and depths.

Play, my Love, play, I do beseech thee!"

Lesia Ukrainka (1871-1913)

Translated by H el ene Turkewicz-Sanko

29. Тихо, тихо Дунай воду несе

Тихо тихо Дунай воду несе,
А ще тихше дівка косу чеше.

Вона чеше та й на Дунай несе:
"Пливи, косо, пливи за водою,
А я піду слідом за тобою.

Припливемо к зеленому лугу,
Скажу тобі всю притугу."

Над Дунаєм явір зелененький,
Під явором коник вороненький.

Під явором коник вороненький
На конику козак молоденький.

Ой він сидить, у скрипочку грає
Струна струні тихо промовляє:

"Нема краю тихому Дунаю,
Нема впину вдовиному сину.

Нема впину вдовиному сину
Що звів з ума хорошу дівчину."

Фольклорна пісня

29. Silently, Silently the River Flows...

Silently, silently the River flows,
Even more silently the maiden combs her hair.

She combs it and brings it to the River
"Float my hair after the waters,
And I will follow you.

We will swim to the a green plain overgrown with bushes,
I will tell you all my sorrow."

Above the River, a green maple tree,
Under the maple tree, a black horse.

Under the maple tree, a black horse,
On the horseback, a young Kozak.

He is sitting, playing violin
Quietly the strings tell one another:

"There is no end to the quiet River,
There are no more restraints for the widow's son.

There are no more restraints to the widow's son
Who led a maiden to become insane."

Folksong

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

30. Срібна Царівна

Тихо, тихо Дунай воду несе,
А ще тихше дівча косу чеше,
Край синього моря,
Як рання зоря,
На кручі сіяє,
Чеше косу, чеше русу,
Чеше і співає...

Що прочеше, на Дунай пускає,
А гребінчик мов золотом грає.
Грає золотий волос,
А сріберний голос
Дзвонить і лунає,
З сміхом сонця перли в струни
Срібні розсипає.

Тихо, тихо, Дунай в море тоне
В сяйві дзвонять чудодійні тони,
Ось козак до бою
Пливе за водою
Слуха і не знає,
Чи дзвін дзвонить, місяць сходить,
Чи зоря зоряє!

І краса як сонце засліпила очі,
Лине проміж кручі, де вода клекоче -
Мені сумно, сумно
Що хтось так безумно
Мчався за красою -
Розбив човен та й поринув
В кручах під водою...

Василь Пачовський (1878-1942)

30. The Silvery Princess

Silently, silently the River carries waters
Even more silently the Maiden combs her hair
 On the seashore of the blue sea,
 Like the morning star
 on the steep slope,
She combs her hair, her golden hair
And combing she sings...

The hair she pulls out she throws in the River
And the comb seems to play with gold.
 The golden hair also plays
 And the silvery voice,
 Rings and echoes,
With the sun's laughter, spilling pearls
 in the silvery strings.

Silently, silently, the River disappears into the sea,
The glorioles sing fabulous tones,
 Now the Kozak, who follows
 the waters to war,
 listens and cannot make out
Whether a bell is ringing, the moon is rising
 Or the morning star appearing.

And the Beauty, like the sun blinding the eyes,
Spouting among the bushes where the waters bubble -
 It makes me sad, very sad
 That some one so insanely
 Rushing after this Beauty -
Broke the boat and submerged it
 In the bushes under water...

Vasyl' Pachovs'kyi (1878-1942)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

31. Хвиля

Там, де верби хилють віти,
Там де лози струнко гнутья,
Там, на озері роскішнім,
Хвиля срібная жила.

Вранці кучерями гралась
В чисте озеро дивилась
І у затишку під листям
Колихалась на йому.

Гасне день, злітає вечір,
Вечір озеро цілує,
Кута землю в темні шати
І тумани розстила.

Срібний місяць впливає,
Місяць озеро цілує,
Хвилю промінем лоскоче,
Щоб розбуркати од сну.

Хвиля очі розкриває,
Потягається, зітхає,
Млосно дивиться на місяць,
Усміхається йому.

Вечір в срібній млі ростанув,
Ніч спустилася на землю,
Розлилася по-над нею
І взяла в обійми крил.

Хвиля коси розпускає,
Убірається в каміння,-
В перли, яхонти, топази,
В срібло, золото, смарагд.

Хвиля котиться по водах,
Хвиля грає, бризка ними,
Поринає в їх свавільно
І гойдається на їх.

Гнутья ясені до хвилі,
Гнутья явори і квіти,
Гнутья верби, гнутья лози,
Гнетяся, хилитья комиш.

Стогне ясень: "Срібна хвиле!"
Стогне ясень: "Люба хвиле,
Глянь на мене молодого,
Як з кохання в'яну я..."

Як мій лист зелений жовкне,
Темні кучері січуться,
Скільки сліз в очах у мене,
Скільки смутку на душі..."

31. The Wave

There, where the weeping willows bend their branches,
There, where the straight reeds also bend,
There, on a blissful lake,
Lived a silvery wave.

In the morning she played with her locks
And mirrored at herself in the lake.
And in a peaceful corner under the foliage
She rolled and rocked upon the lake.

The sun goes down, the evening sets in;
The evening kisses the lake's waters,
Embellishes the earth in dark garments
And spreads the mists.

The silvery moon sets on its course,
The moon kisses the lake's waters,
Tickling the wave with its reflection
To dispel the wave's sleep.

The wave opens her eyes
She stretches and she sighs
Languorously looking
and smiling at the moon.

The evening has set in silvery haze,
The night came down
And rolled itself over the earth
Taking it in its wings' embrace.

The wave frees her braided hair,
She dresses up in precious stones, -
In pearls, diamonds, topaz,
In silver, gold and emeralds.

The wave is rolling over the waters,
The wave is playing, splashing them;
Freely diving into waters,
And rocking herself among them.

The ash trees bend themselves to the wave,
And so do the maples and the flowers,
And long-leaved willow trees, and the straight reeds,
And so does the bending-and-bowing bulrush.

The ashtree sighs: "Silvery wave!"
The ashtree sighs: "Darling wave!
Glance at me; I am young and
Withering because I am in love..."

"How my green leaves are turning yellow
And grayish locks already show,
How many tears are in my eyes!
How much sorrow in my soul!"

Шепче хвиля: "Любий ясень!"

Шепче хвиля: "Пишний ясень,

Я ж давно тебе кохаю...

Ти не віриш? Бідна я..."

Ясень мліє, ясень сяє

Ясень віти простягає,

Щоб обняти срібну хвилю

І про смуток розказать.

Хвиля ж вже втекти успіла

Хвиля ж вже давно сміється

І у ясеня питає:

"Невже краща я од верб?"

Гнуться лози, шепчуть: "Хвиле!"

Гнуться лози шепчуть: "Люба!"

Покохай нас срібна хвиле:

Ми вродливі і гнучкі.

Як найкращую перлину

Береже глибоке море,

Так, схилившись над тобою,

Берегтимем ми тебе.

Вранці ми не пустим промінь,

Щоб тебе він не розбуркав,

Не розвіяв мрій рожевих

Спокій твій не зворушив."

Шепче хвиля: "Любі лози"

Шепче хвиля: "Милі лози!"

Я ж давно вже вас кохаю,

В'яну, сохну і мовчу..."

Лози мліють, лози сяють

Лози віти простягають,

Щоб обняти срібну хвилю

І на смерть зацілувать.

Хвиля ж вже далеко ллється

І над лозами глузує:

"Гей, ви, лози кривобокі!

Хай вас люблять комиші!"

Гнуться квіти шепчуть: "Хвиле!"

Гнуться квіти шепчуть: "Люба!"

Вийди ти до нас на берег:

Ми кохаємо тебе...

Тут, на березі зеленім,

Ллються пахощі чудові,

Шелестять казки осоки,

Роси сиплються вночі".

Шепче хвиля: "Пишні квіти"

Шепче хвиля: "Любі квіти!

Ви не знаєте і досі,

Що давно люблю я вас..."

The wave whispers: "Dear ashtree!"
The wave whispers: "Beautiful ashtree,
I have been in love with you from way back...
You do not believe me? O poor dear me..."
The ashtree melts with joy, the ashtree shines,
The ashtree stretches his branches,
To embrace the silvery wave
And tell her about his melancholy.
The wave managed to elude him
The wave has been laughing, from way back!
And she asks the ashtree:
"Am I not more beautiful than the willows?"

The reeds bend and whisper: "Wave!"
The reeds bend and whisper: "Darling!
Love us a little, silvery wave:
We are splendid, we are supple.
Like the best pearls
Keep the deep sea
So we bend over you
And will protect you.
In the morning we will keep away the sunbeams
So that they will not awaken you
And disperse your rosy dreams,
And disturb your peace."
The wave whispers: "Darling reeds!"
The wave whispers: "Sweet reeds!
I have been in love with you, from way back!..
Withering, dying and silent!..."
The reeds melt with joy, the reeds shine,
The reeds stretch themselves,
To embrace the silvery wave
And kiss her until she can stand no more.
But the wave is long gone
And makes fun of them:
"Hey, you, one-sided-bent reeds,
Let the bulreeds love you!"

The flowers bend whispering: "Wave!"
The flowers bend whispering: "Darling!
Come out to meet us on the shore
We love you so...
There on this green shore,
Fantastic scents fill the air,
The reed-grass tells fairy tales,
Dew drops are pouring though the night."
The wave whispers: "Sweet flowers!"
The wave whispers: "Darling flowers!
Is it possible that you do not know yet
That I have been in love with you from way back?"

Квіти сяють і радіють,
Квіти миються росюю,
Хочуть хвилю заквітчати
І барвінками обвить.
Хвиля ж вже давно сміється
І над квітами глузує:
"Гей ви, квіти, любіть трави,-
Я родилась не для вас!"

В'ється вітер, шепче: "Хвиле!"
Вється вітер, шепче: "Люба!
Покохай мене вродлива:
Смілий буйний, вільний я!
Я візьму тебе на крила
З цього озера тісного,
Що закрито деревами
І закуто в береги,
Я з тобою побуваю
І на горах, і на хмарах,
Я з тобою облітаю
Цілу землю, цілий світ!"
Шепче хвиля: "Буйний вітре!"
Шепче хвиля: "Смілий вітре!"
Я була давно твоєю
І зостануся по вік".
Вітер тихне, вітер мліє,
Хоче хвилю взяти в обійми,
Хвиля ж вже пірнула в воду
І сміється десь в воді.

Стогне ясен над водою;
Стогнуть лози, гублять сльози,
В'януть квіти, плаче вітер,
Хвиля ж знов шуткує з кимсь.

Олександр Олесь (1878-1944)

The flowers melt with joy, they shine,
The flowers bath in the dew,
They want to adorn the wave with flowers,
And wrap her up in periwinkle.
But the wave has been laughing from way back,
And she makes fun of the flowers:
"Hey, you, flowers, love the grass, -
I was not born to be with you!"

The wind whirlpools and whispers: "Wave"
The wind whirlpools and whispers: "Darling!"
Love me, beautiful one:
I am daring, forceful, free!
I will take you on my wings
From this narrow lake,
All covered up by trees
And limited by shores.
With you I will dwell
On the mountains, and on the clouds,
With you I will travel throughout
The whole earth, the whole world."
The wave whispers: "Forceful wind!"
The wave whispers: "Daring wind!"
I have been yours from way back,
And I will remain yours for ever!"
The wind calms down, the wind melts with joy
He wants to take the wave in his embrace.
But the wave already dived into the waters
And is laughing somewhere underneath.

The ashtree sighs over the waters
The reeds also, shedding their tears.
The flowers wither, the wind cries.
The wave is flirting with someone else.

Oleksandr Oles' (1878-1944)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

32. Ти не прийшла...

Ти не прийшла в вечірній час...
Без тебе день вмирав сьогодні;
Без тебе захід смутно гас
І сонце сходило в безодні...
Ти не прийшла в вечірній час.

Тебе здавалось, ждало море,
І все не гасли скелі гір,
І все дивилися в простори...
І довго їх останній зір
Шукав тебе і гас на морі.

Ти не прийшла в вечірній час...
Самотньо сонце попрощалось
І сумно, сумно день погас...
Когось мов серце не діждалось
Хтось не прийшов в вечірній час.

Олександр Олесь (1878-1944)

32. You didn't come...

You didn't come this evening...
Without you, the day was dying today,
Without you, the sunset sadly slipped away,
And the sun disappeared in the abyss.
You didn't come this evening.

It seems that the sea was waiting for you
And the mountainous cliffs kept their vigil.
They were looking into space,
And for a long time their last look
Was searching for you before it vanished into the sea.

You didn't come this evening...
The sun parted lonely,
And sadly, sadly the day vanished...
It was as if the heart was expecting someone this evening,
And this someone did not come.

Olexandr Oles' (1878-1944)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

33. Як би я міг

Ну, як би я міг без твоєї усмішки?
Не міг би я бачить ні трав колихання,
ні погляду гір, ні тремтіння берези,
ні в озері тім ряботіння, одсоння...

Ми в лісі живем. Мов на дні океану.
Уранці проснешся - ой, високо ж небо!
Ген високо в небі жене вітер хмари!
А сонце між листом, а іволги щebet,
А шум літака, що враз тишу проріже!

Коли ти працюєш, я бачу, як вся ти
зростаєшся з ділом, у ритм увіходиш.
Тоді до роботи мене іще більше
щось тягне велике, як сонце блискуче,
як погляд здивований квітки... (1965)

Павло Тичина (1891-1967)

33. How Could I Live...

Well, how could I live if I lacked your sweet smile?
I never would see swaying ferns or the grasses,
nor vista of mountains, nor shiver of birch-tree,
nor ripple on lake, nor sun-dapple that passes.

We live deep in the woods. As in deeps of the ocean.
We wake in the morning. How high is the sky!
Up high in the sky the wind drives the cloud-castles,
sunlight sifts through the leaves, gold orioles cry,
and zoom of a plane breaks at times all the silence!

And when you are working, I see you are lost entirely
in creation, and fuse with its rhythm.
And then to my work I am drawn even more,
by something much stronger than the gleam of sunshine
or the surprised glancing of a flower...

Pavlo Tychyna (1891-1967)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

34. Ви знаєте, як липа шелестить ...

Ви знаєте, як липа шелестить
У місячні весняні ночі?
Кохана спить, кохана спить,
Піди збуди, цілуй їй очі.
Кохана спить ...
Ви чули ж бо: так липа шелестить.

Ви знаєте, як сплять старі гаї? -
Вони все бачать крізь тумани.
Он місяць, зорі, солов' ї ...
«Я твій» - десь чують дідугани.
А солов' ї! ...
Та ви вже знаєте, як сплять гаї!

Павло Тичина (1891-1967)

34. You Know How the Linden Tree Whispers ...

You know how the linden tree whispers
In the springtime, at night, by the light of the moon?
 My love sleeps, my love sleeps,
 Let's go and wake her up, kiss her eyes.
 My love sleeps ...
You heard because of the way the linden tree whispers.

Do you know how the old grove sleeps?
It sees everything, even through the fog.
 Here is the moon, here are the stars, the nightingales...
 "I am yours," overheard the old grove.
 And those nightingales ...
Well! You already know, how the old grove sleeps!

Pavlo Tychyna (1891-1967)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

35. Пізні солов'ї

Уже весна відсвяткувала
Свої вишневі весілля,
Уже до літнього причала
Пливе запліднена земля,

Вже колос виник на ячмені,
Отож, здавалось би, пора
Пісні покинути шалені,
Як мудрість каже нам стара,

Вже підростуть небаром діти,
І їм наступної весни
Самим співати і любити
Серед рясної гущину,-

Проте в сріблестім верболозі,
Таємні спільники мої,
Не підкоривши серця прозі,
Співають пізні солов'ї.

Максим Рильський (1895-1964)

35. Late Nightingales

The spring has finished its wassailing
For cherry-blossom wedding time,
The fruitful earth's already sailing
In summer's harbor, moored its line.

Already ripe the barley-ears,
It seems the time has come to leave
Behind the wild songs of young years -
So sages would have us believe.

The young soon grow and wish to rove,
The coming spring to them belongs -
And then throughout the wooded grove
They too will love and sing their song.

But in the silver pussy-willow,
I have a secret company
Whose hearts defy time's prose - still mellow,
Late nightingales sing there for me.

Maxim Ryl's'kyi (1895-1964)

Translated by Gladys Evans

36. Цвіли акації пахучі

Цвіли акації пахучі,
і ряд лілей білівся,
росли конвалії квітучі,
барвінок зеленівся,
мале село цвіло-гуло,
на зямку гарно тут було,
коли сюди із нею мандрував,
її за руку проводжав...
Минулося,
та не забулося!

З прегарних квітів у садках
стирчить саме бадилля,-
так і з любові нашої
ой, не було весілля!...
Так гарно тут було весною,
тепленько віяв вітерець,
та ось повіяло зимою,
любові й радощам кінець!
Минулося,
та не забулося!

Василь Гренджа-Донський (1897-1974)

36. The Odorant Acacias Were in Bloom

The odorant acacias were in bloom,
And a row of flowering white lilies,
And so were the the lilies-of-the-valley,
And the periwinkle was as green as ever,
The little village was thriving in merry walks
And it felt so good here on the fortress,
When I was coming here with her for a promenade,
Escorting her, holding her hand...
It is all gone,
But not forgotten!

Of the most beautiful flowers in little gardens,
Only the stems stand out, -
And so it is of our love,
Which, alas, did not end in a wedding!..
It felt so good, here, in the springtime,
A warm little wind was blowing,
But then it blew in the cold winter,
And with it, the end for love and pleasures!..
It is all gone,
But not forgotten!

Vasyl' Grendzha-Dons'kyi (1897-1974)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

37. Марії

Якби помножити любов усіх людей,
ту що була, що є й що потім буде -
то буде ніч ... Моя ж любов, як день ...
Не знають ще чуття такого люди.

Якби зібрати з неба всі зірки
і всі сонця з усіх небес на світі; -
моя любов горітиме яркіш
За всі сонця на тисячі століттів ...

Якби зірвать квітки з усіх планет,
що вітер їх під зорями колише,-
моя любов пахтітиме міцніше
над квіти всі крізь років вічний лет ...

Якби зібрать красунь усіх віків,
повз мене хай ідуть вони без краю,-
Марії я на них не промінюю,
ні одній з них не вклониться мій спів.

Хай очі їх зіллються в зір один,
і в серці зір цей буде хай світити,-
зачарувать мене не зможе він,
твоїх очей йому не замінити.

З яких зірок злетіла ти сюди,
товариш мій, і друг мій, і дружина? ...
Світи ж мені, світи мені завжди,
над зорі всі, зоря моя єдина!

Володимир Сосюра (1898-1965)

37. To Maria

If we were to multiply the love of mankind,
The love that was, that is and will be,
It would be pitch black...My love is bright as day ...
People have not yet experienced this feeling.

If we were to bring down all the stars from heaven,
All all the suns of all the heavens of the universe,
My love would burn brighter than
All the suns for a millennium of centuries ...

If we were to gather all the flowers of all the planets,
That the wind rocks at dawn,-
The smell of my love would be stronger than
The perfume of all the flowers through eternity ...

If we were to reunite all the beautiful women of all times,
And let them pass by me to the infinite,
Maria, I would not even glance at them,
Not a single one of them would receive my song.

Even if their eyes were melting in one sight,
And shining in my very heart,
It could not possibly cast a spell on me,
Because it could not possibly equal the sight of your eyes.

From which star did you fall down here,
My companion, my dear friend, my wife?
Brighten my life, brighten it always,
You are the only one above all stars.

Volodymyr Sosiura (1898-1965)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

38. Шехерезада

Я п'ю прив'ялу тишу саду,
Як стигне пізний холодок
І слухаю Шехеразату,
Що знає тисячу казок.

До мене простягла долоні:
"Я жду давно тебе - приходи!"
А на блакитній оболоні
Зринає срібний молодик.

За садом царина і поле.
Гей, скільки йде туди стежок!
Не переслухаю ніколи
Шехерезадиних казок!

Михайло Драй-Хмара (1889- 1938 ? на засланні)

38. Scheherazade

I drink at the withered garden's peace
As the freshness of the night sets in,
And I listen to Scheherazade
Who knows a thousand tales.

She extended her hands:
"I have long been waiting for you - come!"
And on the blue vault of heaven
Appeared the silvery moon.

Behind the garden, the village gate and the fields!
Lord, look how many paths go there!
I will never be able to hear
All of Scheherazade's tales.

Mykhailo Drai-Khmara (1889-1938? deported, fate unknown)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

39. То не я стояла, мамо

Повела розмову мати
із дочкою восени
біля тину, біля хати,
коло білої стіни.

Розмовляла і питала
свою доньку молоду -
з ким гуляла, з ким стояла
у вишневому саду.

-Біля того перелазу,
у садочку край села
не стояла я ніразу
і ніколи не була.

-Ой неправду кажеш, дочко,
по очах упізнаю...
Хто ж стояв у тім садочку
в білім платті у маю?

- Признаюсь одверто й прямо,-
очі долом повела,-
то не я стояла, мамо.
то черешенька цвіла!

Іван Гончаренко (1908-)

39. That Was Not Your Daughter Who Stood There

Once a mother was conversing
with her daughter,
By the wooden railing palings,
By the whitewashed cottage wall.

She was asking, and demanding
Of her daughter, young and fair,
Whom she walked with, whom she talked with
in the cherry-orchard square.

"Near the creep-hole through the fencing
in the orchard, I declare
I have never once stood talking
And have never once been there."

"That's a falsehood, oh my daughter,
and your eyes give you away!
Who then stood there in the orchard
in a fresh white dress in May?"

"I avow, and honestly now,"
And her eyes fell lower, lower.
"that was not your daughter stood there,
That was a cherry-tree in flower!"

Ivan Honcharenko (1908-)

Translated by Walter May

40. Моя Лемківно

Ти пишеш, що чекаєш мене.
О, як добре мати твоє чекання,
Коли мені тривожно і незатишно, -
Я огортаюсь ним-і мені тепліше.

Моя Лемківно,
княгинє моя,
Чия ти, любко,
а може ти не є?
А може, ня чекаш
може, десь глядаш,
То чом ся бою,
же ся не найдем?
То чом же страх той,
же ся не стрінем,
серце мі студит,
Моя Лемківно?

Ні разу не бачив,
Як дівчата плетуть вінки на Купалу.
І, кидаючи їх на ріку,
Кожна шепче ім'я коханого.

Моя Лемківно...

А вчора марилося, що ніби я на волі
І ми, взявшись за руки, йдемо вулицями порожнього міста.
Я в подертій сорочці і босий...
Не можу заглянути тобі в лице,
Бо з кожного вікна дивляться на нас люди,
Так і не впізнав тебе.

Моя Лемкіно...

Так хочеться, щоб хтось написав мені...

Моя Лемківно...

Микола Горбаль (1941-)

40. My Lemko Woman

You write that you are waiting for me
O how good it is to know you are waiting,
When it is so uneasy and uncomfortable,
I wrap myself in your waiting and I am feeling warmer.

My Lemko woman,
 My queen
Do you exist, my love,
 Or maybe not?
Or perhaps indeed you wait for me
 And look for me somewhere.
So why am I so afraid
 That we may not find each other?
Why do I get so frightened
 That we may not meet?
And why does this thought turn my heart to ice,
 My Lemko woman?

Not once did I see
How the girls make wreaths for the feast of Kupala.
And throwing them into the river,
Each one whispers the name of the loved one.

My Lemko woman...

Yesterday I dreamt that I was in a meadow
And we, holding hands, were going through the empty city's streets.
I, wearing a torn shirt and bare of foot...
I cannot even glance at your face
Because from every window people are looking at us,
And so I did not get to know you.

My Lemko woman...

I have such a longing for someone who would write me a letter,...

My Lemko woman...

Mykola Horbal' (1941-)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

41. Біла Симфонія

Було нам тоді не до сміху.
Ніч підняла завісу -
біла симфонія снігу
пливла над щоглами лісу.

А ліс, як дрейфуюча шхуна,
скрипів, у льоди закутий ...
І хлопець, зворушливо юний,
сказав із дорослим смутком:

- Ти пісня моя лебедина,
останнє моє кохання ...
В такому віці людина
завжди кохає востаннє.

Бо то уже справа гідности -
життя, бач, як сон, промайнуло.
Підлітки для солідности
мусять мати минуле.

Завіяні снігом вітрила
звисали, як біла гичка ...
Я теж йому щось говорила,
і теж, певно, щось трагічне.

Було кохання фатальне,
майже з драми Ростана ...
Я тільки сніг пам'ятаю,
отой, що давно розтанув.

Білу симфонію снігу,
шхуну, в льоди закуту ...
А нам з тобою - до сміху!
А нам з тобою не смутно!

Ліна Костенко (1930-)

41. White Symphony

We saw nothing funny then.
As night raised its curtain -
 a white symphony of snow
 floated over a forest mountain.

Like a schooner chained in ice
creaked the drifting forest,
and a boy so touchingly young
spoke with adult sadness:

-You are my swan song,
my last love -...
 and at an early age one's love
 is always very final.

Respect and dignity are crucial then
and life's a transient dream,
so the young must all possess a past,
a solid dignity, it seems.

Like leaves of plants, hung forest's sails
all limp and swept with snow,
I turned to him, no doubt, and spoke
of something tragic, something noble.

Our love was tragic and fatal
as if from a scene by Rostand ...
But I can only remember the snow,
the one that has long since gone.

A white symphony of snow
and a schooner chained in ice ...
 Everything seems funny now,
 nothing's very sad!

Lina Kostenko (1838-)

Translated by D.S. Struk

42.- Покохайте її!

Ту, що я покохати не зміг.
Цілуйте її
Ту, яку я не зміг цілувати.
Я повюся прахом,
Щоб впасти коханій до ніг.
Я совою злечу,
Аби пісню про біль проспівати.
Я не мав того часу,
У котрий кохають жінок,
Я не вмів цілувати,
Розмазавши вірші губами.
Біля люльки - батіг.
Над труною моєю - шинок.
А навколо - церковки
Отруйними, злими грибами.
А навколо - гендлюють
Шинками, церквами, людьми.
А навколо - співають
І глухнуть од власного крику.
І немає коханої -
Десь вона там, межі тьми.
Та хіба її чутно -
Маленьку таку, без'язику?
Без'язикі кохані,
Яких я почути не зміг
Без'язикі поети,
Які не уміють кричати.
Я живу у тюрмі.
Біля люльки моєї - батіг.
Вздовж дороги моєї
Стають самодержці на чати.
Я не маю дружини.
У мене немає синів.
Мов емблема гірка,
Сонце блимає в теплій калюжі.
А нащадки мої, діти з чорних, сумних моїх днів,
То поеми мої, то пісні мої, тужні та дужі.
Я - поет. Я - один.
Я ступаю в смертельні бої.
Я загину вже скоро -
Від брехень або від металу.
Через довгі роки
Світ побачать онуки мої,
Діти віршів моїх, та жінки, що мене б покохали.

Віталій Коротич (1936-)

42. - Love Her!

The one whom I had no chance to love.
Kiss her,
The one whom I could not kiss.
I'll turn into dust
To fall at her feet.
I'll fly as an owl,
To hoot the song of pain.
I did not have the time
In which women are loved.
I did not know how to kiss,
Smearing the verses with lips.
Near my cradle - a whip.
Over my grave - a tavern.
And around the tiny churches
Haggard mushrooms.
And around me they haggle
Over taverns, over churches, over people.
And around me they sing
Growing deaf of their own clamor.
And she is not there, the beloved.
She is there, in the mob.
But can one hear her -
So tiny, so inarticulate?
Inarticulate lovers.
Whom I could not hear.
Inarticulate poets
Incapable of shouting.
I live in jail.
Near my cradle stands a whip.
My path is marked
By autocrats standing watch.
I don't have a wife,
And I have no sons.
As a heavy emblem
The sun blinks in the puddle.
My progeny, children of black, heavy days,
These are my poems, my songs - lonely and strong.
I am a poet. I am alone.
I am entering into a deadly fray.
I'll die soon -
From lies or from metal.
After long years
The world will see my grandsons,
The sons of my poems, and the women who could have loved me.
Vitalii Korotych (1936-)

Translated by Martha Bohachevsky-Chomiak

43. Яка любов!

Яка любов! Минула ціла вічність;
як я любив. І марив день за днем,
що все се спливе і пам'ять промине
розлуку, геть до титли й коми вивчену.
А знову йду в ту келію, між віт
журливої берези. Ждати буду
якісь незвідані чуття прибудні,
де щота обертається на встид.
А там розлуки буде на обох,
а буде там і радості німої -
всіма грудьми відчути довгий борг
перед минулим з білим узголов'ям,
де ще струмує двійко чорних кіс
і двійко довгих рук, п'яною п'яних,
і двійко уст, од пристрасті захланних,
спроваджують зненацька під укис
дурної щоти. Під печаль і під
крило якоїсь грішниці святої,
що дарувала нам такі покої,
де спать не сором і любить - не встид,
де можна все забрати і віддати,
і серед ночі стратити межу
собі самому.

... В друга, в жінку, в матір
веде тебе за руку щедра й журна
твоя кохана.

Василь Стус (1938-1985)

43. What Love!

What love! A whole eternity has passed
since I have loved and dreamed, day after day,
that all will flow away, but memories
will overcome the well remembered parting.
I go again into the cell, encompassed
by the branches of a sorrowful birch;
I shall await those vague unwanted feelings,
In which all chastity turns into shame.
There will be ample parting for us two,
and ample mute rejoicing there will be -
enough to feel wholeheartedly a debt
long due to memories of white bedstead,
on which a pair of raven tresses stream,
a pair of slender arms, with darkness drunk,
a pair of lips, so covetous of passion,
that leads us suddenly into the slanting
path of stupid chastity. The path
that leads under the wing and care of some
saint sinner, who gave us shelter of the kind
where neither sleep nor love nor need be ashamed,
where everything is given and is taken,
where in the night all limits to one's self
are lost...

Into a friend, a wife, a mother,
worried and giving, your beloved leads you
by the hand.

Vasyl' Stus (1938-1985)

Translated by Jaropolk Lassowsky

44. Балада про калинову віть

Раз хлопець віть калинову приніс до хати
І витесав сопілку, щоб, як в казці,
слова сирітки вбогої почути
І попливла мелодія незнана
без слів, без сліз,
але сумна, як чайки пісня на бездоллі.
Це ж певне недарма легенда гомонить,
що серце дівчини
у кетяги червоні перелилось.
І болотами, манівцями
через дебрі людського глуму,
пішов шукати
ту одну, єдину
в цілому світі калину.
А під калиною,
під тою ж бо єдиною,
дівчат і молодиць,
як мрій поводдя.
І кожна: хто кетягом червоним,
а хто листком
примаїлися.
І кожна казку ту одвічну знає
про край самотності і сопілчаний жаль.

Ірина Стасів- Калинець (1940-)

44. The Ballad of the Guelder-Rose Twig

Once a boy brought home a guelder-rose twig.
And he whittled a flute, so that, as in a fable,
he could hear the words of the poor little orphan.
And an unknown melody flowed,
without words, without tears,
yet sad as the song of a seagull in the grip of misfortune.
Surely it's not for naught a legend has it
that a girl's heart
has flowed into the clusters of red.
And through the swamps, the labyrinthine ways,
through the jungles of human derision,
he set out to seek
the guelder-rose,
the one, the only one in the world.
And 'neath that guelder-rose,
beneath that one and only,
girls and maidens,
like a flood of dreams.
And garlanded, each one,
be it with the cluster of red,
or with a leaf.
And each one knows the eternal fable
about the edge of loneliness and the flute's lament.

Iryna Stasiv-Kalynets' (1940-)

Translated by Bohdan Yasen

45. Дівочі пальці

Боже, скільки стогону на пальцях,
Скільки крику в голубих пучках,
На згорілих пальцях, на блукальцях.
На стаждальцях ніжних - на руках.

Боже, скільки того мерехтіння
В пальцях, в сповивальцях гіркоти,
В пламенах надсадного сумління,
Із яким лиш тінь моя на « ти».

Світяться - о світлячки, світанки,
Поцілунком вмивані світи,
Пальчики коханки-каторжанки
З каторги любові-німоти.

Що ж бо їм робити, стоязким -
І безмовним; спалахнеш - помреш...
Проклина, краю синім криком
Гідність пальців, безсоромність - теж!

Сонечок п'ятірко... засина...
Наді мною пальчики-зірки...
Чебрецевий, в серце поринаючий,
Мед ваш, рідні, сонячно-гіркий...

Іван Драч (1936-)

45. A Girl's Fingers

God, the groans there are in fingers,
Cries of anguish in the bluish tips;
In the sultry fingers, the pleasure finders,
In the gentle sufferers, the hands.

God, how much of sweltering shimmer
In those fingers, swaddlers of woe,
Fire-torches of the grafted conscience
With which but my shadow dares be friends.

They shine - o fire-flies, sweet dawns,
World washed by kisses,
Finger-mistresses, lovers, slaves,
In silence toiling, in mute love.

What else can they do, the hundred-tongued
And mute; shine out, and you'll die.
Curse, I curse and chop with a cold blue cry
The dignity of fingers and their brazenness.

Five tiny suns I fall asleep.
Above - the fingers, finger-stars,
Honeysuckle, bitter and so sunny
Penetrates from fingers into me.

Ivan Drach (1936-)

Translated by Martha Bohachevsky-Chomiak

46. Чому я люблю тебе?

Ти питаєш,
Чому я люблю тебе?

...а коли ти мене цілуєш,
То співають скрипки ...
А чи є щось ніжніше на світі
Від скрипки?

Ти питаєш
Чому я люблю тебе?

...а коли ти говориш:
«Ромцю ...»
Я пригадую маму ...
А чи є хтось ближчий на світі
Від мами?

Ти питаєш
Чому я люблю тебе?

...а у тебе волосся -
Наче поле пшеничне ...
А чи є щось на світі
Святіше від хліба?

Ти питаєш
Чому я люблю тебе?

...а у тебе очі -
Наче хвилі Дніпрові ...
А чи є щось на світі для мене
Рідніше за Україну?

Ти питаєш
Чому я люблю тебе? ...

Роман Кудлик (1941-)

46. Why Do I Love You?

You ask me
Why do I love you?

...Well, when you kiss me
Violins are playing ...
And is there anything more delicate in the whole world
Than violins?

You ask me
Why do I love you?

...Well, when you say:
"Dearest Roman ..."
I remember my Mother ...
And is there anyone closer to you in the whole world
Than Mother?

You ask me
Why do I love you?

...Well, your hair
Is like a wheat field ...
And is there something in the whole world
That is more holy than bread?

You ask me
Why do I love you?

...Well, your eyes
Are like the waves of the Dnipro River ...
And is there something, in the whole world,
That is more mine than Ukraine?

You ask me
Why do I love you?

Roman Kudlyk (1941-)

Translated by Hélène Turkewicz-Sanko

Ukrainian Love Quotations Proverbs & Sayings

translated by

Hélène Turkewicz-Sanko

Любов!

Любов! П'ять літер! П'ять малісіньких чарівних літер, що гаптують світлий килим, на якому квіте краса і щастя.
П'ять літер - як п'ять животворчих крапель води, як п'ять вічно свіжих троянд що прикрашують життя. П'ять святих значків, що поєднують людей в будові великого храму - життя.

Любов - це чари, це хміль, це шляхетний еліксир життя, що лікує від усіх недуг, це міцне вино від часів Адама і Єви, що солодким нектаром кипить на серці й поєднує щасливих...

Л-ю-б-о-в! Скільки радості й щастя приносить вона обранцям, скільки болісного горя та гіркого смутку завдає нещасним, зідхань та чорної туги перетоплює в горні людської душі.

Зосим Дончук

Перше кохання - кришталевий палац.
Друге кохання - мармуровий замок.
Третє кохання - гранітна фортеця.
Останнє кохання - сувенір, зроблений
із старожитностей молодості.

Олександр Бригинець

Так палко вміють цілувати
Лиш ті, що перший раз цілують.
В тремтінні слів твоїх крилатих;
Я барвінкову щирість чую.

Богдан Ігор Антонич (1909-1937)

Максіми

Любов - це стара і вічна історія молодих.
Любов - це кропива - пече з кожного боку.
Любов - це поєднання почуття голови й серця.
Любов - це погляд мрійливих очей.
Любов - це біль голови й страдання серця.

Василь Іванчук (1927-)

Кохана, посади край дороги березу,
щоб по смерті було в чому рости...

Микола Корсюк

Amour ... Love!

Amour! Five letters! Five little charming letters that create a bright tapestry on which bloom beauty and happiness.
Five little letters like five little drops of water that create life, like five everlasting fresh roses which embellish life.
Five blessed little signs which unite people in the building of the great temple of life.

Amour - is like charms, like the hops plant, like the noble elixir of life which cures of all griefs; it is the strong wine from the time of Adam and Eve which ferments in sweet nectar in the heart and unites the lucky ones...

A-M-O-U-R! How much joy and happiness it brings to the few select ones, how much painful and bitter sorrow for the unlucky ones, how many sighs and how much dark melancholy melts in the forge of a human soul.

Zoshym Donchuk

First love - Crystal Palace.
Second love - Marble Castle.
Third love - Granite Fortress.
Last love - Memory made of ancient youth.

Oleksander Bryhynets'

Only those who kiss for the first time,
know how to kiss with passion.
In the flutter of your soft words,
I hear the periwinkle's honesty.

Bohdan Ihor Antonych (1909-1937)

Maxims

Love - everlasting story of youth.
Love - nettles - itch all over.
Love - reasons of the heart.
Love - glances of dreamers' eyes.
Love - a bit of a headache, a dose of heartache.

Vasyl' Ivanchuk (1927-)

Darling, plant a birch tree by the road,
So when I die I have a place to grow...

Mykola Korciuk

ЛЮБОВ ДНІПРЯНКИ

Давно-давно колись ув одному із наших наддніпрянських сіл, жила дівчина по імені Марійка. Була вона дуже вродливою: з чорними бровами, білим личком довгою косою. Багато хлопців сохли по ній, але красуні було байдуже.

Якось пішла Марійка до Дніпра, сіла в батьків човен та й попливла на Хортицю. Перепливла, зійшла на берег і почала рвати квіти на вінок. Аж раптом, відчула що на неї хтось дивиться. Підвела вона голову - коли неподалік стоїть молодий рибалка, та такий гарний. *Зустрілись молодята очима - і навіки полюбились.*

Марійка стояла, випустивши квіти із рук, і ждала. Може, хоч слово скаже чарівний незнайомиць... Але він мовчав. А по якійсь хвилі підійшов до неї, нагнувся, підняв упущені квіти і, посміхаючись, віддав їх дівчині. І ніжно-ніжно подивився на неї, але знову промовчав. Отак вони того разу й розійшлися, не сказавши одне одному ні слова.

І стала Марійка після тієї зустрічі частенько навідуватись на острів, щоб побачити дивного рибалку. Але він чомусь більше не підходив до неї близько, а якщо й підходив зрідка, то все мовчав і ніяково опускав очі додолу.

Здогадалася бідна дівчина що її коханий німий!
Що їй робити? Як допомогти кожному? Як зробити так,
щоб дізнатися, хто і звідки він, що хоче їй сказати?
Лихо, та й годі!

Аж одного разу Марійка, пливучи на Хортицю до свого милого, задумалася, засумувала і не помітила що бистрина несе її човна на скелі. Отямилася тільки тоді, коли човен ударило об гострий камінь і він почав тонути. І тут де не взявся німий рибалка, підплив до дівчини, ухопив її і виніс, непритомну, на берег. А як опритомліла вона, розплющила очі, то побачила біля себе свого рятівника і посміхнулася. Він же так зрадів що голосно-голосно скрикнув і заспівав пісню про кохання! Пропала його німота! Здавалося, що й скелі хортицькі співають від радості! Отож недаром люди кажуть: "*що від люблячого ока й камінь оживає і скелі можуть заспівати!*"

Легенди та перекази Нижньої Наддніпрянщини

LOVE OF A MAIDEN FROM THE DNIPRO RIVER

Long ago, in one of our villages of the Dnipro River banks, lived a maiden named Marijka. She was indeed very beautiful: dark eyebrows, milky white skin and long hair. Many young men were in love with her, but she did not care for any of them. One day Marijka went to the Dnipro River, sat in her father's barque and headed for Khortytsia. She reached the island, landed the boat and went to pick some flowers for a head-crown. Suddenly she felt that someone was watching her. She raised her head - a handsome young man was standing there. *Their eyes met - and they fell in love forever!*

Marijka dropped her flowers and stood there, waiting. Maybe he will say something this enchanting young stranger... but he remained silent. After a while he came closer to her, stooped to pick up the flowers she had dropped, and smiling, gave them to the maiden. There was so much tenderness and love expressed in the way that he looked at her, but he remained silent. They parted without a word.

After this first encounter, Marijka went very often to the island, to see this intriguing young man again. But, for some reason, he almost never came closer to her, and if he sometimes did come closer, which was seldom, he would always remain silent, awkwardly lowering his eyes.

Finally the poor maiden guessed that her lover was mute! What was she to do? How could she help him? How could she find out who he was, where he came from and what he wanted to say? She felt miserable!

Until one day, when Marijka was heading to Khortytsia to see her lover and was all wrapped up in her thoughts and her sadness, she did not notice that the current was carrying her barque straight to the cliffs. She realized the situation only when the barque hit the sharp rocks and began to sink. It was then that the mute young man appeared from nowhere, swimming to her, catching her and bringing her, unconscious, to safety on shore. When she opened her eyes, and saw her savior, she smiled at him. He, in turn, suddenly uttered a loud, loud scream, and began to sing a song about love! his muteness disappeared! It seemed that the cliffs of Khortytsia themselves were singing with joy! And it is not without reason that people say that: *"because of a loving eye, even a stone may come to life and cliffs are able to sing!"*

Перед Іваном Купалом...

Пізнім вечором перед Іваном Купалом плавають дівчата по воді човном або, коли бояться, щоб русалки їх не заманили з-під води на дно до себе, в русалку не обернули, проходжуються понад берегом і співають різні тужливі любовні, гарні й приманчиві пісні. Дівчата на той вечір пристроєні пишно, мають на голові гарні вінки і, співаючи отак в човнах по воді або на березі, кидають їх з голови на воду. Кинувши вінки в воду, ждуть, співаючи, і роззираються, куди донесе вода вінок або викине на берег, якщо кому суджено. Часом люблять русалки розстрілювати під водою свавільною рукою вінки - се знак, що дівчата невірної вдачі і милого не вдержать. Іноді знов пушений на воду вінок тоне - се знак, що або вона, або милий до року згине, або обое розійдуться. Часами задержується вінок з тої сторони річки, звідки суджений прибуде. А все прикликуваний, заманений русалками, їх міцшо і силою, все з вдячності, що в вечір Івана Купала дівоцтво їх згадує, пристроюється в їх честь пишно і оживляє їх, до води заклятих, молодечими приманчивими співами, за що вони займаються їх долею, розкриваючи її перед дівочою душею різними подіями, зрозумілими лиш дівчатам, або чудними снами, що вказують на будучність.

Ольга Кобилянська (1863-1942)

Цвіт папороти на Івана Купала

В ту ніч, на Івана Купала, я стежечку знайду. Я знаю - це там, бір і царство папороті. Сей цвіт - він там, на безбережжі. Колись, давно, стояв у борі храм, палали й вогні. Цвіли ті папороті таємні. Сьогодні тишина, а глибока і чорна, і німа. В ту ніч і відгуку немає, із сонячного жару охолело небо, і роси нема. Я чую жар вогнів, тих, що предки у храмі берегли. Опівночі ввійти там мушу: сміливим боги відкривають тайну. В таємне поле папороті входжу, крізь звої диму бачу цвіт - ген там, на безбережжі.

Бойківська Легенда

Бажання

Але часом я хотіла б торкатися тебе так,
Як кульбабине сім'я землю. Бажала б,
Щоб ти дивився зі мною в лагідні очі сарн...

Віра Вовк (1926 -)

Girls Before Ivan Kupala...[John the Baptist's Feast Day]

Late in the evening before the Feast of Ivan Kupala, a barque filled with young maidens drifts on the river waters, or when they fear that the spirits-of-the-waters may pull them to the bottom of the river and change them into nymphs, they walk on the banks of the river singing various beautiful and enticing melancholic love songs. On that evening the girls come beautifully dressed with crowns made of flowers on their heads, and as they sing either on the waters or on the banks, they take their crowns off and throw them into the waters. Having done that they wait, still singing, and watch where the waters will carry each crown, either down the river or reject it on the bank of the river, according to each one's destiny. Sometimes the spirits-of-the-waters swiftly pull the crown under water, it is a sign that the girls are unfaithful and that they will not be able to keep the ones they love. Sometimes the drifting crown drowns, it is the sign that either the girl or her beloved will die within a year or that they will part. Sometimes the crown stops on the side of the river from where the destined beloved will appear. But it is always because he is called and lured by the nymphs, by their power and strength, and because in the evening of the Feast of Ivan Kupala, the girls remember them and in their honor dress up beautifully and, through their singing, they who are bound to the waters, are allowed to come alive; in return the nymphs take care of their destiny, unfolding it in front of their womanly souls through various signs that only the girls can understand, or fantastic dreams, they can foresee their future.

Ol'ha Kobylians'ka (1863-1942)

Looking for the Bloom of Ferns on Ivan Kupala [Night – June 24th]- Legend from the Boiko Region

During Ivan Kupala's Night, I will find the footpath. I know - it is there, the kingdom of the ferns. This flower - is there in the infinite. A long time ago, there was a temple in the forest, and fires were burning. And the secret ferns were blooming. Today, all is silent, and the depth is pitch dark and numb. During that night there is no echo, the skies cooled off from the fiery sun, and there is no dew. At midnight, I shall go there. I must, I must enter there: to the ones who dare, the gods entrust their mysteries. I enter the secret field of ferns, and through the mist, I see the flower - far, far away in the infinite.

Wishing

But sometimes I wish I could brush against you
Like the blowball touches the ground. I wish that
You and I could look together into the does' gentle eyes...

Vira Vovk (1937 -)

ПРИКАЗКИ І ПРИПОВІДКИ

1. Коханню неначе добрий кінь, несе чоловіка.
2. Жаль ваги не має,
кого раз серце полюбить, з тим і помирає.
3. Любов не можна ні купити, ні продати.
4. Стара любов не ржавіє.
5. Один поцілунок говорить більше, як ціла книжка.
6. Аби бути багатим, треба бути жонатим.
7. Баба без діда, як борщ без хліба.
8. Багата дівка, робить від суботи до понеділка.
9. Багата молода йде скоро до церкви.
10. Мама є мамою ціле життя,
а батько є батьком поки другий раз не оженився.
11. Як очі не бачуть, то й серце не плаче.
12. Біда з бідною, а без біди ще гірше.
13. Біда у кого жінка бліда,
а у кого рум'яна, то кажуть що п'яна.
14. Закохані завжди знайдуть місце для зустрічі.
15. Гірша любов від болю, як не дає спокою.
16. Хто ховає свої блуди, ліпшим ніколи не буде.
17. Як є борщ і капуста, то хата не пуста.
18. Верба й дівчина прийметься будь-де.
19. Весілля година, а біди до смерти.
20. Кому весілля, а курці смерть.
21. І чорт не виграв з бабою.
22. Молодий коло молодої, як солома біля вогню.

PROVERBS and SAYINGS

1. Love is like a good horse: it carries the man.
2. Sorrow is weightless;
you carry your first love to your grave.
3. Love can neither be bought nor sold.
4. Ancient love does not rust.
5. A kiss tells more than a whole book.
6. Wealth begins with a wife.
7. A woman without her mate is like borshch without bread.
8. A rich maiden only works on week-ends.
9. A rich girl; an early church wedding.
10. A mother is always a mother;
a father, after his second wedding.
11. If the eyes do not see, the heart does not cry.
12. It's bad to have a bad mate, but it is worse without one.
13. Pale wife, great concern;
rosy cheeks, people say: "she drinks!"
14. Lovers always find a place to meet.
15. Love is worse than a sickness when it gives no peace.
16. Whoever hides mistakes will never improve.
17. With borshch and cabbage, the house will not be deserted.
18. The willow tree and the maiden will take roots anywhere.
19. One hour of bliss at the wedding, misery until death.
20. Here a wedding; for the chicken, it is a sacrificial death.
21. A woman can outsmart anyone, even the devil.
22. A groom next to his bride is like fire next to the straw.

23. Дай серцю волю - заведе в неволю.
24. Дістав гарбуза.
25. До доброї криниці, стежка утоптана.
26. Дівчина як малина,
не опаде.
27. Голуб гукає, як пари шукає.
28. Любляться, як голубів пара.
29. Чоловік у домі - голова,
а жінка - душа.
30. Хто горілку п'є, той жінку б'є.
31. Кохання терпіти не може.
32. Господиня три кути в хаті держить,
а господар лиш один.
33. Хто кохає, все прощає.
34. З конем не грай, а жінці з кроку не уступай.
35. Гроші, молода красна жінка і бистрі коні,
то смерть.
36. Яка грушка, така й юшка.
37. Хоч і гудить, але любить.
38. Хвали день у вечері, а жінку зранку.
39. Син - полатай хата,
а дочка - обдери хата.
40. Дівчина, як калина.
41. Дівчину і шкло легко зіпсувати, та тяжко направити.
42. Заручена дівчина два рази краща.
43. Не моргай очима, як не твоя дівчина.
44. Один дівочий волос потягне більше,
як пара волів.

23. Give love free rein, it will lead you into slavery.
24. He came for a wife and returned with a pumpkin.
25. To a good well, a well beaten footpath.
26. The maiden is like the raspberry;
 slow to ripen and holding on to its twig.
27. The pigeon cooes when looking for a mate.
28. They love each other like a pair of pigeons.
29. A man is the head of the household,
 but his wife is its soul.
30. Whoever drinks becomes a wife-beater.
31. Love is impatient.
32. A good homemaker holds three corners of a house,
 and her mate only one.
33. Who loves well is ready to forgive.
34. Play neither with horse nor wife if you wish not to be kicked.
35. Money, the beauty of a young maiden, and swift horses,
 all lead to death.
36. The juice can only be as good as the fruit.
37. She only speaks ill of him so that she can keep him to herself.
38. Praise the day in the evening and your wife in the morning.
39. A daughter's dowry empties her parents' house,
 and fills-up that of her in-laws.
40. A young maiden is as beautiful as a guelder-rose.
41. A young maiden and glass, once damaged, cannot be repaired.
42. A betrothed maiden looks twice as beautiful.
43. Do not wink at another's sweetheart.
44. The beauty of a maiden's hair
 is stronger than someone else's dowry.

45. До серця дорогу лише серце знає.
46. Не дивись з чим женишся,
але з ким.
47. Хто жениться з красою, той буде жити з бідюю.
48. Бог сотворив світ і відпочив;
Бог сотворив чоловіка і знов відпочив;
Бог сотворив жінку
і від тоді уже ніхто не відпочивав.
49. Дві природи в жіночій уроді,
одна любить, а друга губить.
50. Дим, дощ, мороз і сварлива жінка,
то найбільше нещастя в хаті.
51. Добра жінка і здоров'я, то найбільший скарб.
52. Жінка буде й тортури зносити, аби себе прикрасити.
53. Жінка більше викине ложкою,
як чоловік принесе лопатою.
54. Жінка любить другу жінку лиш у дзеркалі.
55. Жінка мов лоза, куди треба,
туди гнеться.
56. Жіноча думка і вітер часто змінюються.
57. Жіноча сила в язиці.
58. Жіночі сльози, це її ремесло.
59. Жінці іще мовчанка ніколи не пошкодила.
60. Заздрісна жінка цілу хату держить у вогні.
61. Від лихої жінки болить печінка.
62. Один жіночий палець потягне більше,
як ярем волів.
63. Світом рядить золото і жінка.
64. Часами варт і в жінки розуму позичати.

45. The road to a heart is only known by another heart.
46. Do not consider what you get by marrying her,
but consider whom you marry.
47. Whoever marries only for beauty will live in misery.
48. God created the world and rested;
God created man and rested;
God created the woman,
and ever since no one has ever rested.
49. A woman's beauty can bring a man one of two things:
honor or shame.
50. Smoke, rain, frost and a nagging wife:
greatest misfortunes in a home.
51. A good wife and good health are two most precious assets.
52. A woman will bear the worst tortures to be beautiful.
53. A woman wastes more with a spoon,
than her husband can bring with a shovel.
54. A woman loves only the other she sees in her mirror.
55. A woman is a reed:
she bends in the direction she needs to bend.
56. A woman's mind and the wind often change direction.
57. A woman's power is in her speech.
58. A woman's greatest craft is in her tears.
59. Silence never hurt a woman yet.
60. A jealous woman keeps the whole house on fire.
61. Nagging wife - bad liver.
62. A woman's finger will have more pull
than a pair of oxen.
63. Gold and women rule the world.
64. Sometimes it is good to think like a woman.

65. Якби чоловік міг обійтися без жінки,
то Бог був би не сотворив Еви.
66. Зле там і лихо, де курка кричить, а півень тихо.
67. Де цвіт, там мід.
68. Бджола летить на любий цвіт.
69. Гарна дівка, як маківка; дівочий вік - як маків цвіт.
70. Кожен цвіт має свій запах.
71. На чужий коровай очей не зривай.
72. Хто вірно кохає - той часто вітає.
73. Краса дре носа.
74. Краси не крають на тарелі.
75. Красною не можна жити.
76. Любиш губи як солодкі, люби і гіркі.
77. Любиш - то люби, а руки при собі держи.
78. Хто серцем любить, той словом голубить.
79. Як серцем не любиш, то словом не здуриш.
80. І гаряча любов стигне.
81. Любові і світла не сховати.
82. Любов не змає закону.
83. Де красна молодиця, там ясна світлиця.
84. За доброго мужа, жона як рожа,
а за лихого драба, за рік, за два, баба.
85. Жінка чоловікові подруга, а не послуга.
86. Кохання всі мови розуміє.
87. Легше оженитися, як розженитися.
88. Куди серце лежить, туди й око біжить.

65. If a man could survive without a woman,
God would not have created Eve.
66. It's bad news when you hear the hen and not the rooster.
67. Any flower is potential honey.
68. Beautiful flowers attract bees.
69. The beauty of a maiden lasts as long as the poppy blooms.
70. Every flower has its fame.
71. Do not stare at some one else's new bride.
72. Whoever loves truly, comes calling often.
73. Beauty breeds arrogance.
74. Beauty is not food you can cut on a plate.
75. Beauty alone does not feed a man.
76. For better or worse.
77. If you love - love, but keep your hands to yourself.
78. He who loves with his heart finds the words to say it.
79. If the heart is not in it, the words will fool no one.
80. Even the most passionate love cools off.
81. You cannot hide light or love.
82. Love knows no law.
83. A beautiful bride brightens the home.
84. A good husband - the wife blooms like a rose.
A bad one - she ages within a year or two.
85. A wife is a husband's companion, not his maid.
86. Love understands all languages.
87. It is easier to get married than to divorce.
88. The eye runs to what is dear to the heart.

INDEX of AUTHORS

- Antonych, Bohdan Ihor (1909-1937), 114
 Borovykovs'kyi Levko (1808-1889), 34
 Bryhynets' Oleksandr (), 114
 Churai, Marusia (1625-1652), 14
 Donchuk, Zosyn (), 114
 Drach, Ivan (1936-), 109
 Drai-Khmara Mykhailo (1889-deported 1938?), 94
Folksongs, 12, 18, 30, 32, 38, 72
 Franko, Ivan (1856-1916), 60,62,64
 Grendzha-Dons'kyi Vasyl' (1897-1974), 90
 Holovats'kyi Yakiv (1814-1888), 56
 Honcharenko, Ivan (1908-), 96
 Ivanchuk, Vasyl' (1927-), 114
 Horbal', Mykola (1941-), 98
 Hrinchenko, Borys (1863-1910), 66
 Klymovs'kyi Semen (? -1730), 24
 Kobylians'ka, Ol'ha (1863-1942), 118
 Korotych Vitalii (1936-), 102
 Korsiuk Mykola (), 114
 Kostenko, Lina (1930-), 14, 100
 Kotliarevs'kyi Ivan (1769-1838), 26, 28
 Kudlyk, Ivan (1941-), 111
 Oles', Oleksandr (1878-1944), 76, 82
 Pachovs'kyi, Vasyl' (1878-1942), 74
 Ryl's'kyi, Maksym (1895-1964), 88
 Shashkevych, Markiiian (1811-1843), 40
 Shevchenko, Taras (1814-1861), 42,44,46
 Sosiura, Volodymyr (1898-1965), 92
 Staryts'kyi, Mykhailo (1840-1904), 58
 Stasiv-Kalynets', Iryna (1940-), 107
 Stus, Vasyl' (1938-1985), 104
 Tychyna, Pavlo (1891-1967), 84, 86
Unknown from Middle Ages, 10
Unknown from XIIth Century, 16
Unknown from XVIIIth Century, 20
 Ukrainka, Lesia (1871-1913), 68,70
 Vovk, Vira (1926-), 112
 Yosyp (XVIIIth Century), 22
 Zabila, Viktor (1808-1869), 36

